

نفا ت فضل

شاهنشاہ محمد رفیع شاہ

۱

ملا ت

لوح احمد

ادعيہ مخصوصہ

دکتر مهري افغان	تهيه و تنظيم
جناب سعادت الله منجذب	خط
خانم روحان احراري يزداني	طرح جلد
خانم طوبي آگاه زاده	ماشين نويسي

مؤسسه معارف بهائى پلسان فارسى
کانادا ۱۴۴ بدیع
۲۰ اکتبر ۱۹۸۷

۲	نماز کبیر
۱۰	توضیحات
۸	نماز وسطی
۱۴	توضیحات
۹	نماز صغیر
۱۵	توضیحات
۱۶	لوح مبارک احمد
۱۸	توضیحات
	دعای مخصوص خواب
۲۰	توضیحات
	دعای هنگام بیدار شدن
۲۱	توضیحات
	دعای خروج از خانه
۲۲	توضیحات
	دعای خروج از شهر
۲۴	توضیحات
	مناجات حفظ از بلا
۲۵	توضیحات
۲۶	لغتنامه

مقدمه

این جزوه یکی از سه قسمت مجموعه ای است که برای فرا گرفتن نماز بهائی، ادعیه مخصوصه و لوح مبارک احمد تهیه شده است.

هر مجموعه عبارتست از يك نوار ضبط شده از متن الواح با قرائت و اعراب صحیح. يك جزوه متن همان الواح و يك جزوه معانی لغات و توضیحات لازم. هدف از تهیه این سه قسمت آسان کردن کار کسانی است که مایلند الواح را خودآموزی نمایند.

هر دوستان عزیز پوشیده نیست که ترجمه آثار مبارکه از عربی به فارسی بمنظور آنکه از ترجمه بجای اصل استفاده شود جانش نیست زیرا در حقیقت زبان نزولی آثار مبارکه مجموع این دو زبان است که بصورت و روشی بدیع نازل شده و فی الحقیقه آنچه که بزبان عربی نازل شده بصورت و کیفیتی است که هر فارسی زبان که با ادبیات اصیل فارسی آشنا باشد، پراحتی آنها خواهد فهمید. با این همه بمنظور آنکه مطالب آثار الهی بهتر فهمیده شود و کم کم در زبان آثار تسلط حاصل گردد، ضمن شرح مطالب و اصطلاحات، ترجمه بعضی از مطالب آیات نیز نوشته می شود. ضمناً باید این توضیح نیز بحضور دوستان داده شود که :

۱- ترجمه تحت اللفظی بهیچوجه در این اوراق مورد نظر نبوده است بلکه معنی و مفهوم کلی آیات بیان گردیده و حتی در بعضی موارد ضمیر مخاطب بنمایب تبدیل شده یا بجای اول شخص سوم شخص بکار رفته است.

۲- در بیان مفهوم مطالب مناجاتها والواح، حفظ تقدم و تاخر

نشده است بلکه نکات اصلی و معانی تقریبی آنها ذکر شده. مقصود این بوده که دوستان عزیز در هنگام خودآموزی مفهوم کلی را بدانند و بعداً بکمک کتابچه لغت نامه، معانی لغات و اصطلاحات را فرا گیرند.

۲- بعضی لغات که در ترجمه فارسی بکار رفته معنی دقیق کلمه عربی اصلی نیست بلکه نزدیکترین معنی پانست که فقط برای رساندن مفهوم کلی لغت در آیه مربوطه انتخاب شده است.

هُوَ الْمُنْزِلُ الْقَوُّورُ الرَّحِيمُ

(لِلْمُعَلِّي أَنْ يَقُومَ مُقْبِلًا إِلَى اللَّهِ وَإِذَا قَامَ وَأَسْتَقَرَّ فِي مَقَامِهِ يَنْظُرُ إِلَى الْيَمِينِ وَالشِّمَالِ كَمَنْ يَنْتَظِرُ رَحْمَةَ رَبِّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ثُمَّ يَقُولُ):

يَا إِلَهَ الْأَسْمَاءِ وَ فَاطِرَ السَّمَاءِ أَسْأَلُكَ بِمَطَالِعِ غَيْبِكَ الْعَلِيِّ الْأَبْهَى بِأَنْ تَجْعَلَ صَلَاتِي نَارًا لِتُحْرِقَ حُجُبَاتِي الَّتِي مَنَعْتَنِي عَنْ مُشَاهَدَةِ جَمَالِكَ وَ نُورًا يَدُلُّنِي إِلَى بَحْرِ وِصَالِكَ. (١)
(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلْقُنُوتِ لِلَّهِ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى وَ يَقُولُ):

يَا مَقْمُودَ الْعَالَمِ وَ مَحْبُوبَ الْأُمَمِ تَرَانِي مُقْبِلًا إِلَيْكَ مُنْقَطِعًا عَمَّا سِوَاكَ مُتَمَسِّكًا بِحَبْلِكَ الَّذِي بِحَرَكَتِهِ تَحَرَّكَتِ الْمُمْكِنَاتِ. أَيُّ رَبِّ أَنَا عَبْدُكَ وَ ابْنُ عَبْدِكَ أَكُونُ حَاضِرًا قَائِمًا بَيْنَ أَيْدِي مَشِيَّتِكَ وَ ارَادَتِكَ وَ مَا أُرِيدُ إِلَّا رِضَاكَ أَسْأَلُكَ بِبَحْرِ رَحْمَتِكَ وَ شَمْسِ فِعْلِكَ بِأَنْ تَفْعَلَ بِعَبْدِكَ مَا تُحِبُّ وَ تَرْضَى وَ عِزَّتِكَ الْمُقَدَّسَةَ عَنِ الذِّكْرِ وَ الشَّنَاءِ كُلِّ مَا يَطْهَرُ مِنْ عِنْدِكَ هُوَ مَقْمُودٌ قَلْبِي وَ مَحْبُوبٌ قُودِي إِلَهِي إِلَهِي لَا تَنْظُرْ إِلَيَّ أَمَالِي وَ أَعْمَالِي بَلْ إِلَى ارَادَتِكَ الَّتِي أَحَاطَتْ بِالسَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ اسْمِكَ الْأَعْظَمِ يَا مَالِكَ الْأَمْرِ مَا أَرَدْتُ إِلَّا مَا أَرَدْتَهُ وَ لِأَحِبِّ إِلَّا مَا تُحِبُّ. (٢)

(ثُمَّ يَسْجُدُ وَ يَقُولُ):

سُبْحَانَكَ مِنْ أَنْ تُوصَفَ بِوَصْفِ مَا سِوَاكَ أَوْ تُعْرَفَ بِعِرْفَانِ

دُونِكَ. (٢)

(ثُمَّ يَقُومُ وَ يَقُولُ):

أَيُّ رَبِّ فَأَجْعَلُ صَلَاتِي كَوْثَرَ الْحَيَوَانِ لِيَبْقَى بِهِ ذَاتِي

بِدَوَامِ سُلْطَنَتِكَ وَ يَذْكُرُكَ فِي كُلِّ عَالَمٍ مِنْ عَوَالِمِكَ. (٤)

(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلتَّقْوَتِ مَرَّةً أُخْرَى وَ يَقُولُ):

يَا مَنْ فِي فِرَاقِكَ ذَابَتِ الْقُلُوبُ وَ الْآكِبَادُ وَ بِنَارِ حُبِّكَ

اشْتَعَلَ مَنْ فِي الْبِلَادِ أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الْبَلَدِيِّ بِهٍ سَخَّرْتَ الْأَفَاقَ

بِأَنَّ لَا تَمْنَعَنِي عَمَّا عِنْدَكَ يَا مَالِكَ الرِّقَابِ. أَيُّ رَبِّ تَرَى الْغَرِيبَ

سَرَعَ إِلَى وَطَنِهِ الْأَعْلَى ظَلَّ قِيَابِ عِظَمَتِكَ وَ جَوَارِ رَحْمَتِكَ وَ أَلْعَاصِي

قَصَدَ بَحْرَ غُرَارِكَ وَ الْأَذْلِيلَ بِسَاطِ عِزِّكَ وَ الْفَقِيرَ أَفْقَ غِنَاكَ.

لَكَ الْأَمْرُ فِيمَا تَشَاءُ. أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ الْمَحْمُودُ فِي فِطْرِكَ وَ الْأَمْطَاعُ

فِي حُكْمِكَ وَ الْأَمُخْتَارُ فِي أَمْرِكَ. (٥)

(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ وَ يَكْبِرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ ثُمَّ يَنْحَنِي

لِلرُّكُوعِ لِلَّهِ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى وَ يَقُولُ):

يَا إِلَهِي تَرَى رُوحِي مُهْتَزًّا فِي جَوَارِحِي وَ أَرْكَانِي شَوْقًا

لِعِبَادَتِكَ وَ شَغْفًا لِذِكْرِكَ وَ شَنَاكَ وَ يَشْهَدُ بِمَا شَهِدَ بِهِ لِسَانُ

أَمْرِكَ فِي مَلَكُوتِ بَيَانِكَ وَ جَبَرُوتِ عِلْمِكَ أَيُّ رَبِّ أَحْسَبُ أَنْ

أَسْأَلُكَ فِي هَذَا الْمَقَامِ كُلِّ مَا عِنْدَكَ لِأَثْبَاتِ فَقْرِي وَ إِعْلَاءِ

عِظَامِكَ وَ غِنَاكَ وَ إِظْهَارِ عَجْزِي وَ إِبْرَازِ قُدْرَتِكَ وَ

اِقْتِدَارِكَ. (٦)

(ثُمَّ يَقُومُ وَ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلتَّقْنُوتِ مَرَّةً بَعْدَ أُخْرَى وَ

يَقُولُ):

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَزِيْرُ الْوَهَّابُ. لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْحَاكِمُ فِي
الْمَبْدَأِ وَالْمَأْبِ. إِلَهِي إِلَهِي عَفْوُكَ شَجَعَنِي وَ رَحْمَتُكَ قَوَّتَنِي وَ
حْدَاءُكَ أَيَقْتَنِي وَ فَضْلُكَ أَقَامَنِي وَ هِدَايِي إِلَيْكَ وَ إِلَّا مَا لِي وَ
شَأْنِي لِأَقُومَ لَدَى بَابِ مَدِيْنِ قُرْبِكَ أَوْ أَتَوَجَّهَ إِلَى
الْأَنْوَارِ الْمَشْرِقَةِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءِ إِرَادَتِكَ. أَيَّ رَبِّ تَرَى الْمَسْكِيْنَ
يَقْرَعُ بَابَ فَضْلِكَ وَ أَلْفَانِي يُرِيدُ كَوَثْرَ الْبَقَاءِ مِنْ أَيْدِي جُودِكَ لَكَ
الْأَمْرُ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ يَا مَوْلَى الْأَسْمَاءِ وَ لِي التَّسْلِيمُ وَ الرِّضَاءُ
يَا فَاطِرَ السَّمَاءِ. (٧)

(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَ يَقُولُ):

اللَّهُ أَعْظَمُ مِنْ كُلِّ عَظِيمٍ.

(ثُمَّ يَسْجُدُ وَ يَقُولُ):

سُبْحَانَكَ مِنْ أَنْ تَمْعَدَ إِلَى سَمَاءِ قُرْبِكَ أَذْكَارُ الْمُقَرَّبِيْنَ
أَوْ أَنْ تَصِلَ إِلَى فِنَاءِ بَابِكَ طَيُّورُ أَقْنِدَةِ الْمُحْلَمِيْنَ. أَشْهَدُ أَنَّكَ
كُنْتَ مُقَدِّمًا عَنِ الصِّفَاتِ وَ مُنْزَمًا عَنِ الْأَسْمَاءِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
الْعَلِيُّ الْأَبْهِيُّ. (٨)

(ثُمَّ يَقْعُدُ وَ يَقُولُ):

أَشْهَدُ بِمَا شَهِدْتَ الْأَشْيَاءَ وَ الْمَلَأْتَ الْأَعْلَى وَ أَنْجَنْتَ الْعُلِيَّ وَ

عَنْ وَرَائِهَا لِسَانُ الْعُظْمَةِ مِنَ الْأَفْقِ الْأَيْبَى إِحْكَ أَتَى اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَالَّذِي ظَهَرَ إِنَّهُ هُوَ الْمَكْنُونُ وَالرَّمْزُ الْمَحْزُونُ الَّذِي بِهِ اقْتَرَنَ الْكَافُ بِرُكْنِهِ النَّوْنُ أَشْهَدُ أَنَّكَ هُوَ الْمَسْطُورُ مِنَ الْقَلَمِ الْأَعْلَى وَالْمَذْكُورُ فِي كِتَابِ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ وَالشَّرَى. (٩)

(ثُمَّ يَقُومُ مُسْتَقِيمًا وَيَقُولُ):

يَا إِلَهَ الْوُجُودِ وَوَالِكَ الْغَيْبِ وَالشُّهُودِ تَرَى عِبْرَاتِي وَذِقْرَاتِي وَتَسْمَعُ ضَجِيجِي وَصَرِيخِي وَحَنِينِ قُوَادِي وَعِزَّتِكَ أَجْتِرَاحَاتِي أَبْعَدْتَنِي عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَيْكَ وَجَرِيرَاتِي مَنَعْتَنِي عَنِ الْوُرُودِ فِي سَاحَةِ قُدْسِكَ أَيَّ رَبِّ حُبِّكَ أَضَانِي وَهَجْرَكَ أَهْلَكْنِي وَبَعْدَكَ أَحْرَقْنِي أَسْأَلُكَ بِمَوْطِي قَلَمِيكَ فِي هَذَا الْبَيْدَاءِ وَبِلَبِّيكَ لَبِّيكَ أَصْفِيَاكَ فِي هَذَا الْقَفَاءِ وَبِنَفْحَاتِ وَحْيِكَ وَنَسَمَاتِ فَجْرِ ظُهُورِكَ بِأَنْ تَقْدِرَ لِي زِيَارَةَ جَمَالِكَ وَالْعَمَلَ بِمَا فِي كِتَابِكَ. (١٠)

(ثُمَّ يَكْبِرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَيَرْكَعُ وَيَقُولُ):

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهِي بِمَا أَيَّدْتَنِي عَلَى ذِكْرِكَ وَثَنَاتِكَ وَعَرَفْتَنِي مَشْرِقَ آيَاتِكَ وَجَعَلْتَنِي خَاضِعًا لِرَبُّوبِيَّتِكَ وَخَاشِعًا لِأَلُوْمِيَّتِكَ وَمُعْتَرِفًا بِمَا نَطَقَ بِهِ لِسَانُ عَظْمَتِكَ. (١١)

(ثُمَّ يَقُومُ وَيَقُولُ):

إِلَهِي إِلَهِي عَمِيَانِي انْقَضَ ظَهْرِي وَغَفَلْتِي أَهْلَكْتَنِي

كَلَّمَا اتَّفَكَّرْتُ فِي سُوءِ عَمَلِي وَ حَسُنَ عَمَلِكَ يَدُ وَبُ كَيْدِي وَ
 يَغْلِي السَّمُ فِي عُرُوقِي وَ جَمَالِكَ يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِ إِنَّ الْوَجْهَ
 يَسْتَحْيِي أَنْ يَتَوَجَّهَ إِلَيْكَ وَأَيْدِي الرَّجَاءِ تَخْجَلُ أَنْ تَرْتَفِعَ
 إِلَى سَمَاءِ كَرَمِكَ. تَرَى يَا إِلَهِي عِبْرَاتِي تَمْنَعُنِي عَنِ الذِّكْرِ
 وَالشَّنَاءِ يَا رَبَّ الْعَرْشِ وَالشَّرَى. أَسْأَلُكَ بِآيَاتِ مَلَكُوتِكَ
 وَأَسْرَارِ جِبْرُوتِكَ بِأَنْ تَعْمَلَ بِأَوْلِيَائِكَ مَا يَنْبَغِي لِجُودِكَ يَا مَالِكَ
 الْوُجُودِ وَيَلِيقُ لِفَضْلِكَ يَا سُلْطَانَ الْغَيْبِ وَ الشُّهُودِ. (١٢)
 (ثُمَّ يَكْبِرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَ يَسْجُدُ وَ يَقُولُ):

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهَنَا بِمَا أَنْزَلْتَ لَنَا مَا يُقَرِّبُنَا إِلَيْكَ وَ
 يَرْزُقُنَا كُلَّ خَيْرٍ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ وَزَبْرِكَ أَيُّ رَبِّ حَسَّالِكَ بِأَنْ
 تَحَقِّقُنَا مِنْ جُنُودِ الظُّنُونِ وَ الْأَوْهَامِ ادِّكَ اذَّتَ الْعَزِيزُ
 الْعَلَامُ. (١٣)

(ثُمَّ يَرْفَعُ رَأْسَهُ يَقْعُدُ وَ يَقُولُ):

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِمَا شَهِدَ بِهِ أَصْفِيَاءُوكَ وَ اعْتَرَفَ بِمَا
 اعْتَرَفَ بِهِ أَهْلُ الْفِرْدَوْسِ الْأَعْلَى وَ السَّالِمِينَ طَافُوا عَرْشَكَ
 الْعَظِيمَ. الْمَلِكُ وَ الْمَلَكُوتُ لَكَ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ. (١٤)

(وَ مَنْ أَرَادَ أَنْ يُمَلِّيَ لَهُ أَنْ يَعْمَلَ يَدَيْهِ وَ فِي حِينِ
الْقَسْلِ يَقُولَ) :

إِلَهِي قَوِّ يَدَيَّ لِتَأْخُذَ كِتَابَكَ بِاسْتِقَامَةٍ لَا تَمْنَعُهَا جُنُودُ
الْعَالَمِ ثُمَّ احْفَظْهَا عَنِ التَّمَرُّفِ فِي مَا لَمْ يَدْخُلْ فِي مَلِكِهَا
إِنَّكَ أَنتَ الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ .

(وَ فِي حِينِ غَسْلِ الْوَجْهِ يَقُولُ) :

أَيُّ رَبِّ وَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ نُورُهُ بِأَنْوَارِ وَجْهِكَ ثُمَّ
احْفَظْهُ عَنِ التَّوَجُّهِ إِلَى غَيْرِكَ .

(وَ بَعْدُ لَهُ أَنْ يَقُومَ مُتَوَجِّهًا إِلَى الْقِبْلَةِ وَيَقُولُ) :

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَمْرُ وَ الْخَلْقُ . قَدْ أَطْهَرَ
مَشْرِقَ النَّسْهَوْرِ وَ مَكَلَّمَ الطُّورَ السَّكِّيَّ بِهِ آدَارَ الْأَفْقِ الْأَعْلَى وَ
نَطَقَتْ سِدْرَةُ الْمُنتَهَى وَ ارْتَفَعَ النِّدَاءُ بَيْنَ الْأَرْضِ وَ السَّمَاءِ قَدْ
أَتَى الْمَالِكُ الْمَلِكُ وَ الْمَلَكُوتُ وَ الْعِزَّةُ وَ الْجَبَرُوتُ لِلَّهِ مَوْلَى
الْوَرَى وَ مَالِكِ الْعَرْشِ وَ الشَّرَى .

(ثُمَّ يَرْكَعُ وَ يَقُولُ) :

سُبْحَانَكَ عَنْ ذِكْرِي وَ ذِكْرِ دُونِي وَ وَصْفِي وَ وَصْفِ مَنْ فِي
السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ .

(ثُمَّ يَقُومُ لِلتَّنُوتِ وَ يَقُولُ) :

يَا إِلَهِي لَا تُخَيِّبْ مَنْ تَشَبَّهَتْ بِأَنَامِلِ الرَّجَاءِ بِأَذْيَالِ

رَحْمَتِكَ وَفَضْلِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

(ثُمَّ يَقْعَدُ وَيَقُولُ):

أَشْهَدُ بِوَحْدَانِيَّتِكَ وَفَرْدَانِيَّتِكَ وَبِإِنِّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. قَدْ أَطْهَرْتَ أَمْرَكَ وَوَقَّيْتَ بِعَهْدِكَ وَفَتَحْتَ بَابَ فَضْلِكَ عَلَى مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ وَالْمَلَائِكَةَ وَالسَّلَامَ وَالتَّكْبِيرَ وَالبِهَاءَ عَلَى أَوْلِيَاكَ السَّالِكِينَ مَا مَنَعْتَهُمْ شُؤْنَاتُ الْخَلْقِ عَنِ الْإِقْبَالِ إِلَيْكَ وَانْفَقُوا مَا عِنْدَهُمْ رَجَاءَ مَا عِنْدَكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَفْوُ الْكَرِيمُ.

(اگر نفسی مقام آیه کبیره): شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ. (قراست نماید کافی است و همچنین در قعود): أَشْهَدُ بِوَحْدَانِيَّتِكَ وَفَرْدَانِيَّتِكَ وَبِإِنِّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. (کافی است)

*** صلات صغیر ***

(و صلاة أخرى حين زوال قراست نماید):

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِإِنِّكَ خَلَقْتَنِي لِعِرْفَانِكَ وَعِبَادَتِكَ أَشْهَدُ فِي هَذَا الْحِينِ بِعَجْزِي وَ قُوَّتِكَ وَ ضَعْفِي وَ اقْتِدَارِكَ وَ فَقْرِي وَ غِنَاكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ.

توضیحات درباره نماز کبیر

اساساً نماز (صلوات) مناجات است. تنها تفاوت آن با سایر مناجاتها در این است که اوقات خواندن مناجات با اختیار مناجات کننده است ولی نماز در اوقات معین واجب است. نماز و مناجات برای آنست که ما بندگان باقریننده متعال ارتباط روحانی حاصل کنیم و بدین وسیله ترقی معنوی نمائیم و از آفتاب متن آن نازل شده تا بدانیم از خدا چه باید بطلبیم و چگونه بطلبیم.

۱- قیام اول (مناجات اول): استدعا و خواهش نمازگزار باستان الهی است که خدای متعال بنمازش چنان حالتی عطا فرماید که همه پرده ها و علتها را که مانع شناسائی اوست بسوزد. مانند آتش موانع را از میان بردارد و مانند روشنائی راهنمائی کند.

اله اسماء: یعنی خدای هرآن چیزی که اسمی دارد بعبارت دیگر خدای همه.

مطالع غیب علی ابهی: اشاره بمظاهر الهی مخصوصاً در این ظهور است.

خسرق حچپسات، مشاهده جمال، بحر وصال: اشاره بمطالب روحانی است که در قالب تشبیهات ادبی و ذوقی بیان شده است.

۲- قنوت اول (مناجات دوم): اظهار انقطاع و بریدن از غیر حق و توسل و تمسک باستان الهی است. اظهار عبودیت و بندگی است باین گفتار و مناجات که خدایا من بنده تو و فرزند بنده تو هستم و آماده اجرای اراده تو و جز رضای تو آرزوی ندارم و از تو تقاضا دارم آنچه را می پسندی در باره من مقرر فرمائی و باقسم تأکید می کنم که

آنچه از جانب تو باشد آرزوی دل و جان من است. از آرزوها و کارهای من چشم بپوش. آنچه اراده تو است جز آن نمی خواهم.

بحر رحمت و شمس فضل: اشاره بمظهر ظهور است.

اسم اعظم و مالک امم: اشاره بمظهر ظهور است و در این مناجاتها مقصود حضرت بهاء الله است.

۲- سجده اول (مناجات سوم): اشاره باین حقیقت

است که حق از شناسائی ما برتر و بالاتر است.

۴- قیام دوم (مناجات چهارم): تمنای اینکه خدایا

بنماز من خاصیت آب حیات ببخش تا مرا بحیات جاودانی برساند و بذكر تو در همه عالمهای تو موفق بدارد.

۵- قنوت دوم (مناجات پنجم): اظهار دلسوختگی و

اشتیاق بآستان الهی است و آرزوی رسیدن بآنچه شایسته و سزاوار میباشد. نمازگزار غریبی است که بوطن توجه کرده و گناهکاری است که آرزوی عفو و غفران دارد و ذلیلی است درمانده که بدستگاه عزت آمده و نیازمندی است که بجایگاه بی نیازی رو آورده با اینهمه خود را مطیع امر و اراده حق میداند و آنچه حق تعالی کند پسندیده اوست و او اطاعت خواهد کرد.

مالک رقاب: بمعنی صاحب اختیار و کسی که مرگ و حیات بدست اوست.

وطن اعلی ، ظل قباب عظمت ، چوار رحمت ، بحر

غفران ، بساط عزت ، همه مقصود آستان الهی است.

(در این هنگام دستها را بلند کرده سه بار تکبیر الله ابهی میگوید و بعد)

۶- رکوع اول (مناجات ششم): شرح اشتیاق و

سروری است که در حین مناجات حاصل می شود. انسان در حالت مناجات میخواهد عجز و ناتوانی و فقر خود را آشکار نماید تا عظمت و بی نیازی حق ظاهر شود.

۷- قنوت سوم (مناجات هفتم): همه در شرح وحدانیت و یکتائی خدا و احتیاج و فقر و مسکینی انسان است و در آخر آن اشاره باین مطلب که هرچه هست اراده اوست و ما آماده و راضی برضای او هستیم.

(سپس در حالیکه دستها را سه بار بلند میکند بعظمت الهی شهادت میدهد)

۸- سجده دوم (مناجات هشتم): شرح تقدیس و بی نیازی حق از دعا و مناجات بندگان و تنزیه و برتری او از همه اسمها و صفاتی است که ما برای او می شناسیم و ذکر میکنیم.

احت العلی الابهی: اشاره بمظهر ظهور یعنی جمالقلم است.
۹- قعود اول (مناجات نهم): شهادت بوحدانیت و یکتائی اوست که همه از خاک تا عالم پاک بر آن شهادت داده و میدهند و برتر از همه شهادت مظهر الهی است که از افق ابهی تابان است. شهادت بر اینکه راز پنهان ظهور فرمود و بظهورش عالم وجود خلق شد و ذکرش از قلم اعلی (مظهر کلی الهی) نازل و در کتب آسمانی از قبل مذکور بود.

ملا اعلی و جنة علیا: اهل ملکوت ابهی
لسان عظمة از افق ابهی: حضرت بهاء الله
سر مکنون و رمز مخزون: مظهر ظهور که دور سیوت باو ختم و دور تحقق بشارات و وعده ها با ظهور او آغاز شد .
ظهور حضرت باب و حضرت بهاء الله.

اقترن الکاف برکنه النون: اشاره باصطلاح کن است و کن

فعل امر از كَانَ و بمعنی باش میباشد و اشاره است بآیه قرآن که خدا چون اراده خلق عالم کرد فرمود كُنْ پس همه چیز موجود شد و آن آیه اینست كُنْ فَيَكُونُ. (سوره بقره (۲) - (۱۱۱).

قلم اعلی : اشاره بحضرت بهاءالله است.

۱۰- قیام سوم (مناجات دهم) : بیان حال نمازگزار است که حکایت از اشک چشم و آه دل و حجه و ناله دارد و اینکه خطاها و گناهان ما مانع از رسیدن بآستان مقدس الهی است و همچنین شرح اشتیاق و آرزوی مناجات کننده و طلب و تقاضای زیارت جمال الهی و عرفان و ایمان واقعی و اجرای اوامر کتاب اوست.

موطی قدمیک : جای پاهای تو یعنی آثار مظهر ظهور.
لبیک لبیک اصفیاء : بله بله های اصفیاء، اعمال و فداکاریهای برگزیدگان حق.

نفحات وحی و حسمات فجر ظهور : آثار مظهر الهی.

(بار دیگر سه تکبیر الله ابهی گفته شود سپس)

۱۱- رکوع دوم (مناجات یازدهم) : حمد و شکر الهی که بنده را به سپاس و ستایش خود تائید فرمود و بخضوع و فروتنی و اقرار موفق داشت.

مشرق آیات ، لسان عظمت : مظهر ظهور الهی.

۱۲- قیام چهارم (مناجات دوازدهم) : اظهار اینکه نافرمانی و غفلت مرا درهم شکسته و نابود ساخته و یاد پدکاریهای من و حسن معامله تو جگرم را می گذارد و تأکید همراه با قسم که در آستان تو شرمسارم و تو خود میدانی و بالاخره تمنای اینکه دوستانت را بآنچه سزاوار بخشش و کرم تو است موفق فرمائی.

مقصود العالم : مظهر ظهور که محل توجه همه عالمیان است.

ربّ عرش و ثری : خداوند آسمان و زمین.

آیات ملکوت و اسرار چپروت : حقایق و معانی روحانی.

سلطان غیب و شهود - مانند مالک غیب و شهود: مظهر ظهور.

(بار دیگر سه تکبیر الله ابھی)

۱۲- سجده سوم (مناجات سیزدهم): ادای شکر و سپاس

بنعمتهای روحانی یعنی الواح و آیات نازل و آرزوی محفوظ ماندن از گمانها و اوهام بشری است.

۱۴- قعود دوم (مناجات چهاردهم): اظهار اعتراف

بآنچه که مورد شهادت برگزیدگان الهی و اهل ملکوت ابھی است و شهادت باینکه دنیا و آخرت همگی متعلق بخداوند و از آن او است.

توضیحات در باره صلات وسطی

مناجات در هنگام شست و شوی (وضو) دست : تمنای قوتی

که لشکرهای جهان دست مرا از اطاعت امر الهی باز نتوانند داشت و بعد رجای حفظ دست از تصرف و دخالت در چیزی که مال او نیست.

مناجات در حال شست و شوی (وضو) صورت : ذکر اینکه رو

بتو آورده ام آنرا بنور جمال خود نورانی ساز و از توجه بغير خودت حفظش فرما.

(سپس رو بقبله بایستد و بگوید) :

قیام (در حال ایستاده): تصدیق اینکه خداوند بوحدانیت

خود شهادت داده و اینکه عالم امر و عالم خلق در اختیار حق است. مظهر ظهورش را ظاهر فرمود و همه عوالم باختیار و اراده اوست.

عالم وجود سه رتبه دارد:

عالم حق یعنی عالم الهی

عالم امر یعنی مقام مظاهر ظهور

عالم خلق یعنی دیگر موجودات

مشرق ظهور و مکلم طور و مالک : همه آنها القاب جمال
قدم است.

افق اعلی و سدره منتهی : مظهر ظهور در دور بهائی.

رکوع (در حال خم شدن دست بر زانو) : بیان تقدیس
ذات الهی از هر ذکر و وصفی است.

قنوت (در حال ایستاده و دستها را روپروی صورت بلند
کرده) : استدعای اینکه نماز گزار را محروم و ناامید
نگرداند.

قعود (در حال نشسته) : اظهار شهادت بیکتائی و بیهمتائی
خداوند و شکر بر رحمت الهی که بوعده وفا فرمود و درگاه
فضل و عنایتش را بر موجودات گشود و سپاس و ستایش بر
دوستان او که مقامات و شوون خلق آنها را از توجه بحق باز
نداشت تا آنکه آنچه داشتند در راه رضای حق دادند.

توضیحات در باره صلات صغیر

بیان شهادت باینکه آفرینش انسان برای شناسائی و ستایش
حق است و اعتراف بعجز و ناتوانی و نیازمندی در پراپر
قدرت و قوت و بی نیازی حق که بر همه چیز توانا است
و از همه چیز برتر است.

هُوَ السَّلْطَانُ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

هَذِهِ وَرَقَةٌ الْفِرْدَوْسِ تَعْنُ عَلَى أَفْئَانِ سِدْرَةِ الْبَقَاءِ
بِالْحَانَ قُدْسٍ مَلِيحٍ وَ تَبَشِّرُ الْمُخْلِصِينَ إِلَى جِوَارِ اللَّهِ وَ الْمُؤَحِّدِينَ
إِلَى سَاحَةِ قُرْبِ كَرِيمٍ وَ تُخْبِرُ الْمُتَقَطِّعِينَ بِهَذَا النَّبَاءِ الَّذِي
فَصَلَ مِنْ نَبَأِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْفَرِيدِ وَ تَهْدِي الْمُحِبِّينَ إِلَى
مَقْعَدِ الْقُدْسِ ثُمَّ إِلَى هَذَا الْمَنْظَرِ الْمُنِيرِ قُلْ إِنَّ هَذَا لَمَنْظَرُ
الْأَكْبَرِ الَّذِي سَطَرَ فِي الْوَاحِ الْمُرْسَلِينَ وَ بِهِ يُفَصَّلُ الْحَقُّ عَنِ
الْبَاطِلِ وَ يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ قُلْ إِنَّهُ لَشَجَرُ الرُّوحِ الَّذِي
أَثَمَرَ بِفَوَاكِهِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْمُقْتَدِرِ الْعَظِيمِ.

أَنْ يَا أَحْمَدُ فَاشْهَدْ بِأَنَّهُ هُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ السَّلْطَانُ
الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ وَ الَّذِي أَرْسَلَهُ بِاسْمِ عَلِيٍّ هُوَ حَقٌّ مِنْ
عِنْدِ اللَّهِ وَ أَنَا كُلُّ بِأَمْرِهِ لَمَنِ الْعَامِلِينَ قُلْ يَا قَوْمِ فَاتَّبِعُوا
حُدُودَ اللَّهِ الَّتِي فَرَضَتْ فِي الْبَيَانِ مِنْ لَدُنْ عَزِيزِ حَكِيمٍ قُلْ إِنَّهُ
لَسَلْطَانُ الرُّسُلِ وَ كِتَابُهُ لَأَمُّ الْكِتَابِ إِنْ أَنْتُمْ مِنَ الْعَارِفِينَ كَذَلِكَ
يَذَكِّرُكُمْ الْوَرَقَاءُ فِي هَذَا السِّجْنِ وَ مَا عَلَيْهِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
فَمَنْ شَاءَ فَلْيُعْرِضْ عَنَ هَذَا النَّصْحِ فَمَنْ شَاءَ فَلْيَتَّخِذْ إِلَى رَبِّهِ
سَبِيلًا. قُلْ يَا قَوْمِ إِنْ تَكْفُرُوا بِهَذِهِ الْآيَاتِ فَبِأَيِّ حُجَّةٍ آمَنْتُمْ
بِاللَّهِ مِنْ قَبْلُ هَاتُوا بِهَا يَا مَلَأَ الْكَاذِبِينَ لَا فَوْا الَّذِي نَفْسِي

بِيَدِهِ لَنْ يَقْدِرُوا وَ لَنْ يَسْتَطِيعُوا وَ لَوْ يَكُونُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
ظَهِيرًا.

أَنْ يَا أَحْمَدُ لَا تَنْسَ فَضْلِي فِي غَيْبَتِي ثُمَّ ذَكَرَ أَيَّامِي فِي
أَيَّامِكَ ثُمَّ كُرْبَتِي وَ غُرْبَتِي فِي هَذَا السَّجْنِ الْبَعِيدِ وَ كُنْ
مُسْتَقِيمًا فِي حُبِّي بِحَيْثُ لَنْ يُحَوَّلَ قَلْبُكَ وَ لَوْ تَمَرَّبُ بِسَيُوفِ
الْأَعْدَاءِ وَ يَمْنَعُكَ كَلٌّ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ وَ كُنْ
كَشْمَلَةً النَّارِ لِأَعْدَائِي وَ كَوْثَرَ الْبَقَاءِ لِأَحِبَّائِي وَ لَا تَكُنْ مِنْ
الْمُمْتَرِينَ وَ أَنْ يَمَسَّكَ الْحُزْنُ فِي سَبِيلِي أَوْ الذَّلِيلَةَ لِأَجْلِ اسْمِي
لَا تَضْطَرِّبْ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ رَبِّكَ وَ رَبِّ آبَائِكَ الْأَوَّلِينَ لِأَنَّ
النَّاسَ يَمْشُونَ فِي سَبِيلِ الْوَهْمِ وَ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ بَصَرٍ لِيَعْرِقُوا اللَّهَ
بِعِيُونِهِمْ أَوْ يَسْمَعُوا نِعْمَاتِهِ بِأَذَانِهِمْ وَ كَذَلِكَ أَشْهَدَانَهُمْ أَنْ أَنْتَ
مِنَ الشَّاهِدِينَ كَذَلِكَ حَالَتِ الظُّلْمُونَ بَيْنَهُمْ وَ قُلُوبِهِمْ وَ تَمَنَّعَهُمْ
عَنْ سَبْلِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَ إِنَّكَ أَنْتَ آيَقِنُ فِي ذَاتِكَ بِأَنَّ
السَّيِّئَ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا الْجَمَالِ فَقَدْ أَعْرَضَ عَنِ الرَّسْلِ مِنْ قَبْلُ
ثُمَّ اسْتَكْبَرَ عَلَى اللَّهِ فِي أَرْزَلِ الْأَزَالِ إِلَى أَبَدِ الْأَبَدِينَ. فَاحْفَظْ يَا
أَحْمَدُ هَذَا اللَّوْحَ ثُمَّ اقْرَأْهُ فِي أَيَّامِكَ وَ لَا تَكُنْ مِنَ الصَّابِرِينَ
فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ قَدَّرَ لِقَارِئِهَا أَجْرَ مِائَةِ شَهِيدٍ ثُمَّ عِبَادَةِ الشَّقَلِينَ
كَذَلِكَ مَنَّا عَلَيْكَ بِفَضْلٍ مِنْ عِنْدِنَا وَ رَحْمَةٍ مِنْ لَدُنَّا لِتَكُونَ مِنَ
الشَّاكِرِينَ فَوَاللَّهِ مَنْ كَانَ فِي شِدَّةٍ أَوْ حُزْنٍ وَ يَقْرَأُ هَذَا اللَّوْحَ
بِصِدْقٍ مُبِينٍ يَرْفَعُ اللَّهُ حُزْنَهُ وَ يَكْشِفُ ضَرْهُ وَ يَقْرِجُ كَرْبَهُ وَ

اِنَّهٗ لَهٗوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ.
 ثُمَّ ذَكَرَ مِنْ لَدُنَّا كُلَّ مَنْ سَكَنَ فِيْ مَدِيْنَةِ اللّٰهِ الْمَلِكِ
 الْجَمِيْلِ مِنَ السَّكِيْنَ هُمْ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَ بِالسَّكِيْنَ يَبْعَثُهُ اللّٰهُ فِيْ يَوْمِ
 الْقِيٰمَةِ وَ كَانُوْا عَلٰى مَنَاجِحِ الْحَقِّ لِمَنِ السَّالِكِيْنَ.

توضیحات درباره لوح احمد

در ابتدای این لوح منیع خداوند بلسان مظهر ظهور خود که پیرنده خوش آواز بهشتی (ورقه فردوس) اصطلاحاً تشبیه شده مخلصین را بظهور الهی بشارت داده و از بشارت بزرگ و ظهور مقدسی که جمیع انبیاء گذشته در کتب خود بان اشاره فرموده اند آنانرا آگاه میفرماید. ظهور مبارکی که حق را از باطل جدا میسازد. سپس بمخاطب لوح (احمد) امر میفرماید که بعزت و سلطنت خداوند قدیر و حقایق حضرت رب اعلی (علی) و لزوم اطاعت از ایشان و اوامر نازله در کتاب بیان شهادت دهد. حضرت ثقله اولی را باسم سلطان رسل و کتاب بیان را ام کتاب مینامد. سپس خطاب بمردمان نموده میفرماید که اگر شما این آیات را انکار کنید پس بچه دلیل و حجتی در گذشته (ادیان قبل) بخدای متعال ایمان آورده اید و سپس جمال مبارک قسم یاد میفرماید که این نفوس فقط ادعای ایمان دارند و قادر باوردن دلیلی نیستند ولو اینکه همه منکران همدستان و پشتیبان یکدیگر شوند سپس احمد را باستقامت در ایمان امر میفرماید استقامتی که اگر جمیع دشمنان جمع شوند نتوانند قلبش را از محبت الهی منحرف سازند و بالاخره میفرماید اگر دلتنگی یا ذلتی در راه امر الهی پرتو رسد

مبادا مضطرب شوی بلکه توکل بحقّ نما و بدان که مردم در مسیر وهم و گمان سرگردانند و بینائی و بصیرت ندارند تا خدا را بشناسند و کلام او را بشنوند سپس میفرماید بییقین بدان که هرکس از این جمال (اشاره به جمال مبارک) روی بگرداند از همه انبیاء رو گردانده و بخداوند سرکشی نموده است. سپس باحمد امر بحفظ و فراگرفتن لوح و قرائت آن میفرماید و اجر صد شهید و عبادت در دوجهان از برای آن معین میفرماید سپس میفرماید که اگر کسی در سختی باشد و غم و اندوهی داشته باشد و از روی صدق نیت و صمیم قلب این لوح را تلاوت کند خداوند حزن او را رفع خواهد نمود و ناراحتی و مشکل او را برطرف خواهد ساخت خداوند بسیار مهربان و بخشنده است و شکر و ستایش شایسته اوست. در خاتمه نیز اظهار عنایت باحبائی شده که در آن هنگام در مدینه الله ۱۹ بغداد ساکنند و از حضور جمال قدم که در ادرسه (ارض سر) تشریف داشته محروم بوده اند.

أَنْتَ الذَّاكِرُ وَأَنْتَ الْمَذْكُورُ

یا اِلهی وَ سَیِّدِی وَ مَقْصُودِی اَرَادَ عِبْنُكَ اَنْ یَنَامَ فِی جِوَارِ
رَحْمَتِكَ وَ یَسْتَرِیحَ فِی ظِلِّ قِبَابِ فَصْلِكَ مُسْتَعِیْنًا بِحِفْظِكَ وَ
حِرَاسَتِكَ اَی رَبِّ اَسْأَلُكَ بِعَیْنِكَ السَّیِّ لَا تَنَامُ اَنْ تَحْفَظَ عَیْنِی
عَنِ النَّظَرِ اِلَى دُونِكَ ثُمَّ رَدِّ نُورَها لِمُشَاهَدَةِ اَثَارِكَ وَ النَّظَرَ
اِلَى اَفْقِ ظُهُورِكَ اَنْتَ السَّیِّ ضَعَمْتَ كَیْنُونَةَ الْقُدْرَةِ عِنْدَ ظُهُورَاتِ
قُدْرَتِكَ لَا اِلهَ اِلَّا اَنْتَ اَلْقَوِیُّ الْعَالِبُ الْمُخْتَارُ.

عنوان این مناجات اینست که خدایا تو هم ذاکری و هم مذکور یعنی هم دعا از تو است و هم دعا بآستان تو است .
مناجات اینست که ای خدای من ، بنده تو قصد آن کرده که
در سایه رحمت تو بیاساید و بخوابد و از چشم عنایت تو که
هرگز نخفته رجا دارد که چشم او را از توجه بغیر خودت باز
داری و بر نور بصیرتش بیفزائی که قادر بر مشاهده آثار تو
شود تویی که کمال قدرت در برابر قدرت اراده تو خاتواست .

اَللّٰهُمَّ يَا اَللّٰهُمَّ يَا اَللّٰهُمَّ اَنَا عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ قَدْ قُمْتُ عَنِ الْفِرَاشِ
 فِي هَذَا الْفَجْرِ الْكَلْبِيِّ فِيهِ اَشْرَقَتْ شَمْسُ اَحَدِيَّتِكَ عَنْ اُقْصَى
 سَمَاءِ مَشِيَّتِكَ وَاسْتَمَاءَ مِنْهَا الْاَفَاقُ بِمَا قَدَّرَ فِي صَاحِفِ قَضَائِكَ
 لَكَ الْحَمْدُ يَا اَللّٰهُمَّ عَلَيَّ مَا اَصْبَحْنَا مُسْتَمِيْنًا بِنُوْرِ عِرْقَانِكَ اَيُّ
 رَبِّ فَانزِلْ عَلَيْنَا مَا يَجْعَلُنَا غَنِيًّا عَمَّا سِوَاكَ وَ مُنْقَطِعًا عَن دُوْنِكَ
 ثُمَّ اَكْتُبْ لِيْ وَ لِاَحِبِّيْ وَ ذَوِيْ قَرَابَتِيْ مِنْ كُلِّ ذِكْرٍ وَ اَنْشَى
 خَيْرَ الْاٰخِرَةِ وَ الْاَوَّلَى ثُمَّ اَعْمِنَا يَا مَحْبُوْبَ الْاِبْدَاعِ وَ مَقْصُوْدَ
 الْاِخْتِرَاعِ بِعِصْمَتِكَ الْكُبْرَى مِنَ السَّيِّئِ جَعَلْتَهُمْ مَطَاهِرِ الْخَنَاسِ وَ
 يُوَسُوْسُوْنَ فِيْ صُدُوْرِ النَّاسِ اِنَّكَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَيَّ مَا تَشَاءُ وَ
 اِنَّكَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْمُهَيِّمُ الْقَيُّوْمُ. صَلِّ اللّٰهُمَّ يَا اَللّٰهُمَّ عَلَيَّ
 مَنْ جَعَلْتَهُ قَيُّوْمًا عَلَيَّ اَسْمَائِكَ الْحُسْنَى وَ بِهِيَ فَصَلَّتْ بَيْنَ
 الْاَتَقِيَاءِ وَ الْاَشْتِيََاءِ بِاَنَّ تَوْقِنَا عَلَيَّ مَا تُحِبُّ وَ تَرْضَى وَ صَلِّ
 اللّٰهُمَّ يَا اَللّٰهُمَّ عَلَيَّ كَلِمَاتِكَ وَ حُرُوْفَاتِكَ وَ عَلَيَّ السَّيِّئِ
 تَوَجَّهُوْا اِلَيْكَ وَ اَقْبَلُوْا اِلَيَّ وَجْهَكَ وَ سَمِعُوْا نِدَائِكَ وَ اِنَّكَ
 اَنْتَ مَالِكُ الْعِيَادِ وَ سُلْطَانُهُمْ وَ اِنَّكَ اَنْتَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ.

شروع مناجات با اظهار بندگی است و اشاره بتابش خورشید
 یکتائی و ادوار روشنی بخش ظهور الهی (بتناسب و تشابه صبح

ظاهری که خورشید عالم را روشن میسازد) و شکر بر عرفان
و ایمان و رجای نزول رحمت حقّ که ما را از غیر خود ش بی
نیاز سازد و از دون خود منقطع نماید و تمنّای خیر و صلاح
دنیا و آخرت برای خود و دوستان و خویشاوندان و سپس
استدعای حفظ و صیانت از آذاتکه نموده های شیطانند و
در قلب مردم ایجاد شكّ و تردید مینمایند و در آخر ذکر
قدرت حقّ و سپاس و ستایش بر مظهر قیوم الهی (حضرت
بهاء الله) که بین نیکان و بدان (خوبی و بدی) تفکیک فرمود و
تمنّای اینکه ما را برضای خود موفق بدارد و رجای برکت و
عنایت حقّ پراهل ایمان و کسائی که بحقّ توجه کرده و اوامر
او را شنیدند.

*** دعای هنگام خروج از خانه ***

هُوَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ

أَصْبَحْتُ يَا إِلَهِي بِفَضْلِكَ وَ أَخْرَجُ مِنَ الْبَيْتِ مُتَوَكِّلاً عَلَيْكَ
وَ مَفْوضاً أَمْرِي إِلَيْكَ فَأَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ سَمَاءِ رَحْمَتِكَ بَرَكَتَةً مِنْ
عِنْدِكَ ثُمَّ أَرْجِعْنِي إِلَى الْبَيْتِ سَالِماً كَمَا أَخْرَجْتَنِي مِنْهُ سَالِماً
مُسْتَقِيماً لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْفَرْدُ الْوَاحِدُ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ.

او پرهمه دانا و توانا و ازهمه برتر است.

پزبان دعا اشاره بشروع بامداد و بیرون رفتن از منزل است در حالیکه مناجات کننده بر خداوند توکل مینماید و کار خود را بحق میسپارد و تمنای نزول رحمت و برکت میکند و آرزوی اینکه سالم و مستقیم (بمعنی استقامت در ایمان) بخانه برگردد.

هُوَ اللَّهُ تَعَالَى شَأْنُهُ الْعُظْمَةُ وَالْاِقْتِدَارُ

إِلَهِي إِلَهِي خَرَجْتُ مِنْ بَيْتِي مُعْتَصِمًا بِحَبْلِ عِنَايَتِكَ وَ
أَوَدَعْتُ نَفْسِي تَحْتَ حِفْظِكَ وَ حَرَّاسَتِكَ أَسْأَلُكَ بِقُدْرَتِكَ الَّتِي بِهَا
حَفِظْتَ أَوْلِيَاءَكَ مِنْ كُلِّ ذِي عَقْلَةٍ وَ ذِي شَرَارَةٍ وَ كُلِّ ظَالِمٍ عَنِيدٍ
وَ كُلِّ فَاجِرٍ بَعِيدٍ بَانَ تَحْفَظَنِي بِجُودِكَ وَ قَمَلِكَ ثُمَّ أَرْجِعْنِي إِلَى
مَحَلِّي بِحَوْلِكَ وَ قُوَّتِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْمُهَيَّمِنُ
الْقَيُّومُ.

اوست خداوند متعال و عظمت و اقتدار شأن اوست. این
مناجات بآستان الهی است مناجات کننده در هنگامی که از خانه
خارج شده برشته عنایت او چنگ زده و خود را باو سپرده
و از قدرت حق تمنای حفظ و صیانت دارد تا آنکه او را دوباره
بخانه، بقدرت الهی خویش برگرداند، همچنانکه همواره
دوستانش را از غافلان و شریران و ظالمان حفظ و حمایت
فرموده است.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ لِأَشْهَدُكَ وَ كَلَّ شَيْءٍ عَلَى أَدْنِكَ أَنتَ
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. لَمْ تَزَلْ كُنْتَ مَقْدَسًا عَنْ ذِكْرِ شَيْءٍ وَ بِذَلِكَ
تَكُونُ بِمِثْلِ مَا قَدْ كُنْتَ مِنْ قَبْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَ إِلَيْكَ
الْمَصِيرُ. أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي بِأَنْ تَحْفَظَ حَامِلَ تِلْكَ الْوَرَقَةِ
الْبَيْضَاءِ مِنْ شَرِّ وَ بَلَاءٍ وَ طَاعُونٍ وَ وَبَاءٍ وَ أَدْنِكَ تَحْفَظُ مَنْ
تَشَاءُ فَإِنَّكَ أَحَطْتَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَوْ دَعْتُ نَفْسِي تَحْتَ حِفْظِكَ وَ
حِمَايَتِكَ فَاحْفَظْهُ يَا حَفَاطَ الْعَالَمِينَ.

اظهار و شهادت بتقدیس ذات الهی در گذشته و حال
است و رجای اینکه دارنده این ورق نورانی (اشاره بورقه دعا)
از هر شرّ و زحمتی و بیماری و مشقتی محفوظ ماند و بالاخره
اینکه خود را بتو سپردم آنرا حفظ و حمایت فرما که تو
حافظ و نگهبان عالمیان هستی.

نفت نامہ

عرض توضیحات زیردر مقدمه لازم بنظر میرسد:

(۱) چون بعضی از لغات عربی ممکن است از اتصال چند کلمه بوجود آمده باشد که هر یک در معنی آن اثر داشته باشد، بنابراین این لغات مرکب در زیر حرفی که با آن شروع شده است آمده و در همانجا تجزیه شده و معنی هر قسمت آن بعد از جدا شدن در زیر حرف اول آن نوشته میشود مثلاً الحمد لله از چهار کلمه ال - حمد - ل - الله تشکیل شده که معنی آنها را باید زیر حروف الف - حا - لام - الف جستجو کرد یا عَلَمَنِي از سه کلمه عَلَمَ - ن - ي ساخته شده که زیر حروف ع - ن - ي آمده است.

لغات مرکب با علامت ((م)) مشخص شده است.

(۲) کلمه "ال" معنی مخصوصی ندارد و فقط برای تغییر مفهوم اسم از حالت نامعین (نکره) بمفهوم معین (معرفه) است و فقط بر سر اسم در میآید نه بر سر فعل. گاهی اسم (مانند ألواح ویا الہنا) و یا فعلی (مانند التَّهَّبَ از مصدر التَّهَاب) ممکن است با ال شروع شود یعنی الجزء کلمه باشد و در این موارد مطلقاً با کلمه "ال" که برای تعریف است فرق دارد ولی کلمه "ال" که برای تبدیل نکره بمعرفه است و بنام حرف تعریف نامیده میشود اضافی است و باید همواره آن را در پیداکردن معنی کلمه بکنار گذاشت.

(۲) این لغت نامہ صرفاً برای این الواح تهیه شده و لذا ممکن است بعضی از این لغات معانی دیگری هم داشته باشند که چون در این الواح مورد استفاده نبوده لذا آن معانی نوشته نشده دوستان لطفاً این جزوه را بعنوان مجموعہ جامع و کامل لغات تلقی نفرمایند.

۴) بعضی از کلمات در متن اصلی با تنوین (ً) است مانند فَاراً و ثَوْرًا در مناجات اول صلات و در لغتنامه اکثراً بدون تنوین نوشته شده است.

۵) بعضی از حروف در زبان عربی هنگامی که بر سر اسم و یا فعل درمیآیند اعراب آخر کلمه را عوض مینمایند گاهی این تغییر اعراب با حرکت است مثلاً تَجْعَلُ با آمدن أَنَّ بر سر آن أَنَّ تَجْعَلُ میشود و گاهی نیز با عوض شدن ساختمان کلمه همراه است مثلاً يَقْدِرُوا و يَسْتَطِيعُوا که در اصل يَقْدِرُونَ و يَسْتَطِيعُونَ بوده و در اثر آمدن لَنْ بر سر آنها لَنْ يَقْدِرُوا و لَنْ يَسْتَطِيعُوا (در لوح احمد) شده است.

الف

پدران (جمع اب)	آباء
عالمی کہ انتہا ندارد	أَبَد
مقصود عالم وجود است	إِبْدَاع
جمع ابد	أَبْدِين
بپروز و ظہور آوردن	إِپْرَاز
أَبَعَدْتُ * ن * ی ((م))	أَبَعَدْتَنِي
دور ساخته * مرا (فعل ماضی)	
پسر	إِبن
با جلال و بہاء	ابہی
اشارہ بحضرت بہاء اللہ است	
عمل کنید (فعل امر)	اتَّبِعُوا
فکر میکنم - دقت میکنم	اتَّفَكَّرْتُ
(فعل مضارع)	
پرمہیزکاران (جمع تقی)	أَتَقِيَاء
رو می آورم (فعل مضارع)	أَتَوَجَّهْتُ
لَا تَوَجَّهْ: کہ رو بیاورم	
آمد (فعل ماضی)	أَتَى
اثرها (جمع اثر)	آثار
ثابت کردن - خدّ ردّ وانکار	إِثْبَات

شمر و میوه آورد (فعل ماضی)	أَشْمَرَ
گناهان	اجْتِرَاحَات
پاداش	أَجْر
قرار بده - مقرر فرما (فعل امر)	اجْعَلْ
برای	أَجْل
در خود گرفته - احاطه کرده	أَحَاطَتْ
(فعل ماضی)	
أَحِبَّاء * ی ((م))	أَحِبَّائِي
دوستان * من (جمع حبیب)	
دوستان (جمع حبیب)	أَحِبَّة
دوست میدارم (فعل مضارع)	أُحِبُّ
احدیّت * ك ((م))	أَحَدِيَّتِكَ
یكتائی * تو	
أَحْرَقَ * ن * ی ((م))	أَحْرَقَنِي
آتش زد * مرا (فعل ماضی)	
احاطه فرمودی (فعل ماضی)	أَحَطَّتْ
محافظه فرما (فعل امر)	أَحْفَظْ
فرا بگیر - بحافظه بمسپار	أَحْفَظْ
(فعل امر)	
حالت ها (جمع حال)	أَحْوَال

مقصود عالم وجود است	اِخْتِرَاع
خارج می شوم (فعل مضارع)	أَخْرَجُ
اَخْرَجْتَّ * ن * ی ((م))	أَخْرَجْتَنِي
خارج ساختی مرا (فعل ماضی)	
دنیای بعد	آخِرَة (آخرت)
دیگری (مؤنثِ آخر)	أُخْرَى
مَرَّةً أُخْرَى : دیگر بار	
هنگامی که - در آهنگام که	إِذَا
گوش ها (جمع اُذُن)	أُذَان
دعا و مناجات (جمع ذِكْر)	أَذْكَار
دامن ها - گوشه های لباس	أَذْيَال
(جمع ذیل)	
خواست - اراده کرد (فعل ماضی)	أَرَادَ
خواست و آرزو	إِرَادَة
بلند شد (فعل ماضی)	أَرْتَفَعَ
أَرْجَعُ * ن * ی ((م))	أَرْجَعْنِي
پهراگردان - راجع فرما مرا (فعل امر)	
رحیم تر - مهربانتر	أَرْحَمَ
اراده کردم - خواستم	أَرَدْتُ
(فعل ماضی)	

اَرَدَّتْ * (م)	اَرَدَّتْ
اراده کردی * آخرا (فعل ماضی)	
اَرْسَلَّ * (م)	اَرْسَلَّ
فرستاد * اورا - رسالت داد *	
اورا (فعل ماضی)	
زمین - کره خاک	اَرْض
زمین ها (جمع ارض)	اَرْضِيْنَ
پایه ها - اجزاء بدن (جمع رکن)	اَرْكَان
اراده میکنم - میخواهم	اُرِيْدُ
(فعل مضارع)	
اَسْأَلُ * ك (م)	اَسْأَلُكَ
میطلبم * از تو (فعل مضارع)	
اَنْ اَسْأَلُكَ: که از تو بطلبم	
عالمی که ابتداء ندارد	اَزَلَّ
جمع ازل	اَزَالَ
روشنی گرفت (فعل ماضی)	اِسْتَمَاءَ
اطمینان - ضد تزلزل	اِسْتِقَامَةَ
قرار گرفت (فعل ماضی)	اِسْتَقَرَّ
غرور ورزید - استکبار و سرکشی	اِسْتَكْبَرَ
کرد (فعل ماضی)	

رازها (جمع سر)	اَسْرَار
نام	اِسْم
نامها	اَسْمَاء
اسم * ك * ال * اعظم ((م))	اِسْمُكَ الْاَعْظَم
روشن شد - شعله زد (فعل ماضی)	اَشْتَعَلَ
درخشید - اشراق کرد (فعل ماضی)	اَشْرَقَتْ
مردم بد روزگار - ظالم ها	اَشْقِيَاء
(جمع شقی)	
شهادت می دهم (فعل مضارع)	اَشْهَدُ
شهادت بده (فعل امر)	اَشْهَدِ
بشهادت می طلبم (فعل مضارع)	اَشْهَدَنَّ
با تأکید	
اشهدنا * هم ((م)) بآنان	اَشْهَدْنَاكُمْ
نشان دادیم - گواهی و شهادت دادیم	
بر آنها (فعل ماضی)	
صبح را آغاز کردم (فعل ماضی)	اَصْبَحْتُ
صبح کردیم - شدیم (فعل ماضی)	اَصْبَحْنَا
برگزیدگان (جمع صغی)	اَصْفِيَاء
اخذی * ن * ی ((م))	اَخَذَیْ
رنجور ساخت مرا	

ظاهر و آشکار کردن	أَظْهَرَ
آشکار کرد (فعل ماضی)	أَظْهَرَتْ
ظاهر کردی (فعل ماضی)	أَعْتَرَفَ
اقرار و اعتراف کرد (فعل ماضی)	أَعْتَرَفُ
اقرار می کنم (فعل مضارع)	أَعْدَاءُ
دشمنان (جمع عدو)	أَعْرَضَ
روگرداند - اعراض کرد	أَعْمِنَا
اعصم * تا ((م))	أَعْظَمَ
از خطا حفظ فرما * مارا (فعل امر)	أَعْلَاءُ
بزرگترین - بزرگترین	أَعْمَالِي
بلند کردن - اثبات کردن	أَفُقُ
اعمال * ی ((م))	أَفَاقَ
کارها و کرده های * من (جمع عمل)	أَفْنَانُ
کراهه آسمان - تا حدی که	أَفْقِدَهُ
میتوان دید	أَقَامَنِي
جمع افق	
شاخه های کوچک درختان	
روح و روان (جمع فوآد)	
اقام * ن * ی ((م)): برپا داشت *	
مرا - ایستانید * مرا (فعل ماضی)	

روآوردن - پذیرفتن - قبول کردن	اِقْبَالَ
روآوردند (فعل ماضی)	اَقْبَلُوا
قدرت و توانائی	اِقْتِدَار
قرین شد - همنشین شد (فعل ماضی)	اِقْتَرَنَ
اِقْرَأْ * . ((م))	اِقْرَأْ
پخوان (فعل امر)	اِقْرَأْ
می ایستم (فعل مضارع)	اَقُومُ
که بایستم	لَاقُومَ
جگرها (جمع کبد)	اَكْبَاد
بسیار بزرگ - بزرگتر	اَكْبَر
بنویس - قرار بده (فعل امر)	اَكْتُبْ
می باشم - هستم (فعل مضارع)	اَكُونُ
حرف تعریف که فقط بر سر اسم میآید.	اَلْ
که - کسی که. اسم موصول برای	اَلَّتِي
مؤنث (مثل اَلَّذِي که برای مذکر است)	
نغمه ها و آهنگها (جمع لحن)	اَلْحَان
بجز - بغير	اِلَّا
ای خدای من	اَللّٰهُمَّ
که - کسی که. اسم موصول برای مذکر	اَلَّذِي
(مثل اَلَّتِي که برای مؤنث است)	

اسم موصول جمع برای مذکر	الَّذِينَ
خدا - معبود	إِلَهٍ
اله * نا	إِلَهِنَا
خدای من	إِلَهِی
نوشته ها - لوح ها (جمع لوح)	الْوَاحِ
(الوهیت) خدائی	الْوَهِيَّةِ
بسوی	إِلَى
ام * ال * کتاب ((م))	أُمَّ الْكِتَابِ
مادر	أُمَّ
آمال * ی ((م))	أَمْالِي
آرزوهای * من (جمع امل)	
حکم - فرمان	أَمْرٍ
گروه های مردم (جمع امت)	أُمَّمٍ
ایمان آوردید (فعل ماضی)	آمَنْتُمْ
ایمان آوردند (فعل ماضی)	آمَنُوا
اینکه	أَنَّ
اگر	إِنِ
همانا - بدرستیکه	إِنَّ
من (ضمیر فاعلی بجای شخص گوینده)	أَنَا
بدرستیکه ما	إِنَّا

روشن شد - نورانی شد (فعل ماضی)	أَنَارَ
انتهای انگشتان (جمع اسمیه)	أَظْفَارِ
تو (ضمیر فاعلی بجای شخص مخاطب مذکر)	أَنْتَ
شما (ضمیر بجای گروه مخاطبین مذکر)	أَنْتُمْ
جنس مؤنث - زن	أُنْثَى
نازل کن (فعل امر)	أَنْزِلْ
نازل فرمودی - فرو فرستادی (فعل ماضی)	أَنْزَلْتَ
اتفاق کردند - بخشیدند (فعل ماضی)	أَنْفَقُوا
سنگین کرده - خم کرده (فعل ماضی)	أَنْقَصَ
ان * ك ((م))	أَذَكَ
روشنائی ها (جمع نور) ساکنان	أَنْوَارِ
اهل	أَهْلٍ
اهلک * ن * ی ((م))	أَهْلَكَنِي
هلاک ساخت * مرا (فعل مذکر ماضی)	
اهلکت * ن * ی ((م))	أَهْلَكْتَنِي
هلاک ساخت * مرا (فعل مؤنث ماضی)	
یا	أَوَّ

وديعه قرار دادم - سپردم	أَوَدَعْتُ
(فعل ماضی)	
اين دنيا	اولی
اولياء * ك ((م))	اولیاءك
دوستان * تو (جمع ولی)	
نخست ها (جمع اول)	اولین
خیالات بی اساس (جمع وهم)	اوهام
ای (خطاب بشخص مقابل - حرف ندا)	أَيَّ
كدام	أَيَّ
دست ها (جمع ید)	آیادی
روزها (جمع یوم)	آیام
آیات * ك ((م))	آیاتك
آیات * تو - نشانه و اثرهای * تو	
(جمع آیه)	
أَيَّدْتُ * ن * ی ((م))	أَيَّدْتُني
تأیید کردی * مرا (فعل ماضی)	
أَيَّقْتُ * ن * ی ((م))	أَيَّقْتُني
بیدار کرد * مرا (فعل ماضی)	
یقین بدان (فعل امر)	أَيَّقِنْ

مانند ب در فارسی (بهرچه - بهرکس)	پ
در- درگاه	باب
ب * آذان * هم ((م))	بآذانهم
فاصیح - فادرست	باطل
ب * ان ((م))	بأن
ب * اسم * ك ((م))	باسمك
ب * افاضل ((م))	بافاضل
ب * حیل * ك ((م))	بحیلك
دریا	بحر
ب * حرکت * .	بحرکتہ
بجای - درعوض	بَدَلْ
برکت - فراوانی	بِرَكَّةَ
جایگاه	بِساط
چشم- بینائی	بَصْر
بعد- سپس	بَعْد
دوری	بُعد
دورافتاده	بَعِيد
سجینِ بعید ادرنه است	

پاره ای - قسمتی	بعض
جاودان بودن - (خد فنا)	بقاء
بلکه	بل
ابتلاء - سختی	بلاء
شهرها (جمع بلد)	بلاد
ابلاغ - راهنمایی	بلاغ
پ * مثل ((م))	بمثل
پ * مطالع ((م))	بمطالع
پ * ه . پآن ((م))	به
روشنائی - جلال	بهاء
شرح دادن و تبیین	بیان
کتاب آسمانی والهی حضرت باب	بیان
خانه	بیت
بیابان بی پایان	بیداء
سفید- روشن	بیضاء
میانه - وسط	بین
روپرو - در دست - در اختیار	بین ایادی

ت

می گیرد (فعل مضارع)	تَأْخُذُ
لِتَأْخُذَ که بگیرد	
مقدس و متبارک است (فعل ماضی)	تَبَارَكَ
بشارت و خبر خوش می دهد (فعل مضارع)	تُبَشِّرُ
خواننده میشود (فعل مضارع)	تُتْلَى
قرار می دهی (فعل مضارع)	تَجْعَلُ
أَنْ تَجْعَلَ : که قرار دهی	
دوست می داری (فعل مضارع)	تُحِبُّ
زیر- در زیر	تَحْتَ
می سوزاند (فعل مضارع)	تُحْرِقُ
لِتُحْرِقَ : که بسوزاند	
بحرکت آمد (فعل ماضی)	تَحَرَّكَتْ
تحفظ * ن * ی ((م))	تَحْفَظُنِي
تحفظ * نا ((م))	تَحْفَظُنَا
حفظ می کنی (فعل مضارع)	تَحْفَظُ
أَنْ تَحْفَظَ : که حفظ کنی	
خبر می دهد (فعل مضارع)	تُخْبِرُ
شرم می کند (فعل مضارع)	تُحْجَلُ
نومید می کنی (فعل مضارع)	تُخَيِّبُ
لَا تُخَيِّبُ : نومید مکن	

تَرَى * ن * ی ((م))	تَرَانِي
می بینی * مرا (فعل مضارع)	
بلند می شود (فعل مضارع)	تَرْتَعِعُ
أَنَّ تَرْتَعِعَ: که بلند شود	
راضی می شوی (فعل مضارع)	تَرْضَى
واگذاری - تفویض	تَسْلِمُ
می شنوی (فعل مضارع)	تَسْمَعُ
می خواهی (فعل مضارع)	تَشَاءُ
تعلق و وابستگی یافته	تَشْبَثُ
چنگ زده (فعل ماضی)	
دست بردن - دست درازی کردن	تَصَرَّفُ
بالا می رود - صعود می کند	تَصْعَدُ
(فعل مضارع)	
أَنَّ تَصْعَدَ: که بالا رود	
می رسد (فعل مضارع)	تَصِلُ
أَنَّ تَصِلَ: که برسد	
زده می شود (فعل مضارع)	تَصْرَبُ
لَوْ تَصْرَبُ: اگر زده شود	
مضطرب و نگران می شوی (فعل مضارع)	تَضْطَرِبُ
لا تَضْطَرِبُ: مضطرب و نگران مباش	

تَعَالَى	بلند است - بلند مرتبه است
	(فعل ماضی)
تُعْرَفُ	شناخته می شوی (فعل مضارع)
	أَنْ تُعْرَفَ که شناخته شوی
تَعْمَلُ	معامله می کنی - رفتار می کنی
	أَنْ تَعْمَلَ: که رفتار کنی (فعل مضارع)
تُغْنِي	دغمه خوانی می کند (فعل مضارع)
تَفْعَلُ	می کنی (فعل مضارع)
	أَنْ تَفْعَلَ که بکنی
تُؤَقِّقُنَا	تُؤَقِّقُ * نَا ((م))
	موفق می داری * مارا (فعل مضارع)
تُقَدِّرُ	مقدر می کنی (فعل مضارع)
	أَنْ تُقَدِّرَ: که مقدر کنی
تَقَرَّبَ	نزدیکی جستن
تَكْبِيرُ	کلماتی که برای بزرگداشت و تحیت گفته می شود مثل الله ابهی و الله اکبر
تَكْفُرُوا	کافر می شوید
تَكْفِي	کفایت می کند (فعل مضارع)
	بمفهوم اینکه: بجای آن میتوان

تَكُنُّ

می باشی (فعل مضارع)

لا تَكُنُّ: مباش

آن

تَلِك

تَمْنَعُنِي

تَمْنَعُ * ن * ی ((م))

منع می کند - باز می دارد

تَمْنَعُ

(فعل مضارع)

منع می کنی (فعل مضارع)

تَمْنَعُ

محروم می سازی

أَنْ لَا تَمْنَعَنِي: که محروم نسازی مرا

می خوابید (فعل مضارع)

تَنَامُ

فراموش می کنی (فعل مضارع)

تَنْسِي

لا تَنْسَ: فراموش مکن

نظر می کنی (فعل مضارع)

تَنْظُرُ

لا تَنْظُرُ: نظر مکن

رو آوردن

تَوَجَّهَ

توجه کردند - رو آوردند (فعل ماضی)

تَوَجَّهُوا

وصف می شوی (فعل مضارع)

تُوصَفُ

أَنْ تُوصَفَ: که وصف شوی

توکل کن (فعل امر)

تَوَكَّلْ

هدایت می کند (فعل مضارع)

تَهْدِي

ثاء

خاك - عالم خاك	ثَرَى
دنيا و آخرت - اِس و جنّ	ثَقَلَيْنِ
(تثنيه ثقل)	
سه (٢)	ثَلَاث
سپس - پس	ثُمَّ
ستایش و تحسین	ثَنَاء

جیم

قدرت و اختیار	جَبْرُوت
گناه ها (جمع جریره)	جَرِيرَات
جَعَلْتَ * ن * ی ((م))	جَعَلْتَنِي
آفریدی - قراردادی * مرا (فعل ماضی)	
جَعَلْتَ * هم ((م))	جَعَلْتَهُمْ
جمال * ك ((م))	جَمَالِك
زیبائی و آراستگی * تو	
صاحب جمال - زیبا	جَمِيل
لشکرها (جمع جند)	جُنُود
بهشت برین - عالم نهان زهرین	جَنَّةَ عَلِيَا

مجاورت - همسایگی	جَوَارِح
اعضاء بدن انسان (جمع جارحة)	جَوَادِك
جود * ك بخشندگی * تو ((م))	

ح

در حضور - ضد غائب (اسم فاعل)	حَاضِر
در حال حضور	حَاضِرًا
دارنده حکم و فرمان	حَاكِم
حاصل شد - مانع شد (فعل ماضی)	حَالَتْ
حمل کننده - دارنده (اسم فاعل)	حَامِل
دوستی - محبت	حُبًّا
ریسمان	حَبَل
تا	حَتَّى
حجبات * ی (جمع حُجُب) ((م))	حُجُبَاتِي
پرده ها و مانع های * مرا	
(حجت) دلیل و برهان	حُجَّة
قانون ها - احکام (جمع حد)	حُدُود
نگهبانی	حِرَاسَت
(حرکت) جنبش	حَرَكَة
حرف ها (جمع حروف)	حُرُوفَات

اصطلاح برای مؤمنان

غم و غصه

حُزْن

خوبی - نیکوئی

حُسْن

نیکو

حُسْنی

حفظ کننده

حَفَاط

نگهداشتن - محافظت کردن

حَفِظَ

حفظ کردی (فعل ماضی)

حَفِظْتَ

حقیقت - از اسم های الهی

حَقَّ

حکم * ك فرمان * تو ((م))

حُكِمَكَ

رازدان - از اسم های الهی

حَكِيم

پشتیانی

حِمَايَت

ستایش

حَمْد

آه و ناله

حَنِين

قدرت

حَوْل

حالت - وضع - جهت

حَيْث

هنگام

حِين

حیات بخش

حَيَّوَان

خِا

فروتن و خاضع

خَاشِع

فروتن - مطیع	خاضع
خارج شدم (فعل ماضی)	خَرَجْتُ
آفرینش	خلق
خَلَقْتُ * ن * ی (م)	خَلَقْتَنِي
آفریدی * مرا (فعل ماضی)	
لقب برای شیطان	خَنَّاس
خوبی	خَيْر

دال

خون	دَم
ادامه داشتن - بقاء	دَوَام
غیر	دُون

ذال

گداخت - ذوب شد (فعل ماضی)	ذَابْتُ
ببیاد آورنده (اسم فاعل)	ذَاكِر
حقیقت هر موجودی - جوهر هر چیزی	ذَات
یاد - دعا	ذِكْر
جنس مرد	ذَكَر
ببیاد بیار (فعل امر)	ذَكِّرْ

آن	ذكَ
(ذَلَّت) خواری	ذَلَّة
خوار - پست	ذَكِيل
هرسه بمعنی دارنده و با اسم اضافه	ذو - ذی - ذَا
میشود. مثلاً ذی غفلة یعنی غافل	
جمع ذی یعنی دارندگان	ذَوِي

راء

رحم کنندگان (جمعِ راحم)	راحِمین
سر	رَأْس
خدائسی (از ریشه رِبّ)	رَبُوبِيَّت
رب * ه: خداوند * او ((م))	رَبَّه
ربّ * ی: خداوند * من ((م))	رَبِّي
تقاضا و تمناً - آرزو	رَجَا
(رحمت) بخشش - ملاطفت	رَحْمَة
دارنده رحمت - از اسم های الهی	رَحْمَن
دارنده رحمت - از اسماء الهی	رَحِيم
پیمبران (جمع رسول)	رُسُل
رضاء * ك: رضایت و قبول * تو ((م))	رِضَائِكَ
گردن ها (جمع رَقَبَة)	رِقَاب

پایه - اعضاء بدن انسان	رُكُن
دعا خواندن در حالیکه خم شده کف دستها را بر سر زانو تکیه دهد	رُكُوع
شکته پوشیده - اشاره	رَمَز
روح * ی: روح * من ((م))	روحی

زاء

کتابها (جمع زبور)	زُبُر
زیاد کن (فعل امر)	زِدْ
آه ها (جمع زَقْرَة)	زَقْرَات
دیدار	زیارت

سین

ساحت (فضای بدون سقف - پیشگاه)	سَاحَة
رهروان (جمع سالک)	سَالِکِین
سالم - در حالت سلامت	سَالِماً
راه ها (جمع سَبِيل)	سَبِيل
راه	سَبِيل
سبحان * ک: پاک و مقدسی *	سُبْحَانَکَ
تو ((م))	

زندان

سَجِنَ

تسخیر کردی - گرفتی (فعل ماضی)

سَخَّرْتَ

درخت

سِدْرَه

راز پنهانی

سِرٌّ

شتافته (فعل ماضی)

سَرِعَ

دوخته شده (فعل ماضی)

سُطِرَ

ساکن شد - جا گرفت (فعل ماضی)

سَكَنَ

سلامتی

سَلَامٌ

پادشاه - دارنده تسلط و سلطنت

سُلْطَانٌ

سلطنت * ك : پادشاهی * تو ((م))

سُلْطَنَتِكَ

آسمان

سَمَاءٌ

شنیدند (فعل ماضی)

سَمِعُوا

آسمانها (جمعِ سماء)

سَمَوَاتٍ

بدی

سَوَاءٌ

غیر

سِوَى

سوی * ك : غیر * تو ((م))

سِوَاكَ

آقا- سرور

سَيِّدٌ

سید * ی : آقای * من ((م))

سَيِّدِي

شمشیرها (جمعِ سیف)

سُيُوفٌ

شِیْن

خواست (فعل ماضی)	شاءَ
شکر کنندگان (جمعِ شاکر - اسم فاعل)	شاکرین
رتبه و حالت - شایستگی	شان
شان * م	شأنه
شان * ی ((م))	شأنی
گواه ها - شهادت دهندگان	شاهدین
(جمعِ شاهد)	
درخت	شجر
شَجَّعَ * ن * ی ((م))	شَجَعنی
د لیر گردانید مرا - جرأت داد مرا	
(فعل ماضی)	
سختی و زحمت	شدت
بدی	شرّ
(شرارت) بدی	شرارة
عشق و دلبستگی	شكفَ
طرف چپ	شمال
خورشید	شمس
کشش و تمایل - اشتیاق	شوق
گواهی داد (فعل ماضی)	شهدَ

گواهی داد (فعل ماضی)	شَهَدْتُ
کسی که شهادت دهد - کسیکه در راه	شَهِيد
ایمان جانبازی کند	
آشکارا - مقصود عالم وجود است	شُهُود
در مقابل غیب	
هرآنچه که بتوان آنرا شناخت و	شَيْئٌ
بدیگران شناساند	
جمع آن اشیاء است	
حالت ها و درجات (جمع شَأْن)	شُؤُونَات

صَاد

درنگ کنندگان (جمع صابر)	صَابِرِينَ
(اسم فاعل)	
کتابها - دفترها (جمع صحیفة)	صَحَافٍ
سینه - جمع آن صلور است	صَدْرٌ
راستی	صِدْقٌ
داد و فریاد - کمک طلبیدن	صَرَیحٌ
کوچک	صَغِيرٌ و صَغِيرَةٌ
خصوصیات ظاهر در هر موجودی	صِفَاتٌ
(جمع صفت)	

برکت و رحمت بفرست (فعل امر)

مَلَکَ

در مناجات بخدا بمعنی طلب

برکت و رحمت

صلاة * ی : نماز * من ((م))

صَلَاتِي

ضَاء

نال و مویه از روی ترس

ضَجِيجٌ

ضرو و مضرت

ضُرٌّ

ناتوانی

ضَعْفٌ

ناتوان شد (فعل ماضی)

ضَعَمْتُ

طَاء

مردوع مرض همه گیر و کشنده

طَاعُونَ

طواف کردند - بطور آن گشتند (فعل ماضی)

طَافُوا

مکانی که در آن پرحضرت موسی وحی رسید

طُورٌ

پرندگان (جمع طیور)

طُيُورٌ

ظَاء

تجاوزکننده - زیاده رو

ظَالِمٌ

ستمکار (اسم فاعل)

سایه	ظِلِّ
گمانها - تصوّرات ناصحیح (جمع ظنّ)	ظُنُون
ظاهر شد - ظهور کرد (فعل ماضی)	ظَهَرَ
پشت	ظَهْر
ظهر * ی ((م))	ظَهْرِي
پیدا شدن (ضدّ خفا)	ظُهُور
اصطلاح برای ظهور پیمبران	
پشتیان	ظَهْرِيَر

عِيْن

صاحبان عرفان (جمع عارف)	عَارِفِيْن
(اسم فاعل)	
گناهکار (اسم فاعل)	عَاصِي
جهان	عَالَم
دنیاها (جمع عالم)	عَالَمِيْن
بجا آورندگان اعمال (جمع عامل)	عَامِلِيْن
(اسم فاعل)	
بندگان (جمع عبد)	عَبْد
(عبادت) ستایش و نیایش بدرگاه الهی	عِبَادَة
عبد * ك : بنده * تو ((م))	عَبْدُكَ

عَبَرَات	اشك ها (جمع عَبْرَة)
عَجَز	فاتوانی
عَرِفَان	شناسائی
عَرَقْتَنِي	عَرَقْتَ * ن * ی ((م))
	شناساندی * بمن
عَرَش	تخت - سریر سلطنت
عُرُوقِي	عروق * ی ((م))
	رگهای * من (جمع عِرْق)
عِزَّة / عَزَّ	(عِزَّة) بزرگواری و قوت
عَزِيز	با عِزَّة - با اقتدار
عِصْمَة	(عصمت) پاکی - مصون از خطا بودن
عِصْيَانِي	عصیان * ی: گناه * من ((م))
عَطَا	بخشیدن و بخشش
عَظْمَة	(عظمت) بزرگی
عَظِيم	بزرگ - بلند مرتبه
عَوَّ	بخشایش
عِلْم	دانش و ادراك
عَلَام	بسیار دانا - از اسمهای الهی
عَلِيم	همیشه دانا - از اسمهای الهی
عَلَى	بر - بالای

علی * ی: بر * من ((م))	عَلِيَّ
علی * ک: بر * تو ((م))	عَلَيْكَ
علی * نا: بر * ما ((م))	عَلَيْنَا
بلند مرتبه - ضمناً اشاره بحضرت اعلی از آنچه	عَلِيَّ عَمَّا
بجا آوردن وظایف دیانتی از	عَمَل عَنْ
(عنایت) توجه	عِنَايَة
نزد - در پیش	عِنْدَ
عند * نا: نزد * ما ((م))	عِنْدَنَا
عندک: نزد * تو ((م))	عِنْدَكَ
پر از عناد و دشمنی	عِنْدِيد
قرار - وعده	عَهْد
چشم ها (جمع عین)	عُيُون
عین * ک: چشم * تو ((م))	عَيْنَكَ
<u>عَيْن</u>	

غلبه کننده (اسم فاعل)	غَالِب
(غربت) دوری از وطن	غُرْبَة
دورافتاده از وطن	غَرِيب

عُسل

شمت و شو

عُمُران

بخشایش و آمرزگاری

عَفَلَةٌ

(غفلت) بیخبری - فراموشی

عَمُور

بسیار بخشاینده گناهان

از اسمهای الهی

عَنَاء

بی نیازی

عَنِيّ

بی نیاز

عَيْبِكَ

غیب * ك: پنهانی * تو ((م))

عَيْبَتِي

غیبت * ی ((م))

دوری (ضد حضور) * من

عَيْسِر

جز - دیگر

فَاء

فَ

پس

فَاتَّبِعُوا

ف * اتَّبِعُوا ((م))

فَاجْعَلْ

ف * اجْعَلْ ((م))

فَاجِرٍ

خطاکار - گناهکار

فَاشْهَدْ

ف * اشْهَدْ ((م))

فَاطِرٍ

آفریننده (اسم فاعل)

فَأَنْزِلْ

ف * أَنْزِلْ ((م))

فَاحْفَظْ	فَ * اِحْفَظْ ((م))
فادی	از بین رونده - ضدّ باقی
	(اسم فاعل)
فَبَیَّ	فَ * بَ * اَبَیَّ ((م))
فَتَوَكَّلْ	فَ * تَوَكَّلْ ((م))
فَتَحَتَّ	گشادی - بازکردی (فعل ماضی)
فَجِرْ	روشنی صبح
فِرَاشْ	جایگاه خواب
فِرَاقْ	دوری و هجر
فَرَدْ	یکتا
فَرْدَانِیَّتْ	یکتائی - بی نظیر بودن
فِرْدَوْسْ	بهشت (فردوس اعلی - بهشت برین)
فَرِضَتْ	واجب شده - فرض شده (فعل ماضی)
فَرِیدْ	یکتا
فَصِّلْ	شرح و تفصیل داده شده (فعل ماضی)
فَصَلَّتْ	جداکردی - فاصله انداختی (فعل ماضی)
فَمَا	جای گشاده و وسیع
فَصَلْ	بخشش - زیاده دادن
فِعْلْ	کار - عمل
فَقَدْ	فَ * قَدْ ((م))

فَقْر

بیازمندی

فَقِير

بیازمند - درمقابل غنی

فَنَاء

نابودی - ضد بقاء

فِنَاء

آستاهُ در

فُوَادِي

فُوَاد * ی: قلب و روح من ((م))

فَوَالِدِي

ف * و (واو قسم) * اَلَّذِي ((م))

فَوَاكِه

میوه ها (جمع فاکهه)

فَمَنْ

فَ * مَنْ ((م))

فَوَاللهِ

فَ * و (واو قسم) * الله ((م))

فَلْيَتَّخِذْ

فَ * لِ * يَتَّخِذْ ((م))

فَلْيُعْرِضْ

فَ * لِ * يُعْرِضْ ((م))

فِي

در

ق ا ف

قَارِء

قاری - خواننده (اسم فاعل)

قَامَ

ایستاد (فعل ماضی)

قَائِم

برپا ایستاده (اسم فاعل)

قَائِمًا

درحال ایستادن

قِيَاب

گنبدما (جمع قُبّه)

قَبْل

گذشته - پیش

محلّ توجّه و رو آوردن هنگام نماز	قِبْلَة
بتحقیق اینست	قَدَّ
مقدّر شده - تعیین شده (فعل ماضی)	قَدَّرَ
مقدّر کرده - تعیین کرده (فعل ماضی)	قَدَّرَ
توانائی و اقتدار	قُدْرَت
پاکی	قُدْس
مقدّس و طاهر	قُدْس
قَدَمی (قد مین) * ك ((م))	قَدَمِک
دوکف پای * تو	
توانا	قَدِير
خواندن	قِرَاءَت
خویشاوندی	قِرَابَت
نزدیکی	قُرْب
روآورده (فعل ماضی)	قَمَدَ
حکم الهی - تحقق یافتن اراده الهی	قَمَا
نشستن	قُعُود
بگو (فعل امر)	قُلْ
قلب * ی دل و جان * من ((م))	قَلْبِی
دلها (جمع قلب)	قُلُوب
وسیله نوشتن	قَلَم

قَلَمٌ اَعْلَى

اصطلاحاً اشاره به حضرت بهاء الله

قُمْتُ

برخاستم (فعل ماضی)

قُنُوتٌ

(قنوت) دعا خواندن با

دو دست برافراشته بی‌الا

قَوِّ

قَوِّتْ بَدْءَ (فعل امر)

قَوَّتْنِي

قَوَّتْ * ن * ی ((م))

قَوَّتْ

قوی گردانید (فعل ماضی)

قَوْمٌ

مردم

قَوِي

با قَوِّتْ و قدرت

قِيَامٌ

ایستادن

قِيَامَةُ

(قیامت) برخاستن در روز بازپسین

قِيَوْمٌ

ایستاده بدون تکیه بدیگری - مستقل

كـ

كَ

مانند

كَ

تو: (ضمیر مخاطب ، دوم شخص)

كَاذِبِينَ

دروغگویان (جمع کاذب - اسم فاعل)

كَانَ

بود (فعل ماضی)

كَانُوا

بودند (فعل ماضی)

كَبِیدِ

جگر (جمع آن اکباد است)

کاف و نون	اشاره به (کُن) یعنی باش
کُبْرَى	بزرگ (مَوْتِ اکبر)
کَبِير	بزرگ (مَوْتِ آن کبیره است)
کُتِبَ	دوخته ها (جمع کتاب)
كَذَلِكَ	ك * ذَلِكَ ((م))
كَرْبًا	غمه و سختی
كُرْبَةً	(کربت) غمه و سختی
كَرَمًا	بخشش و عطا
كَرِيمًا	بخشنده
كَشَعْلَةً	ك * شَعْلَةً
كُلًّا	همه - هر
كَلِمًا	كَلِّ * ما: هر آنچه ((م))
كَلِمَاتٍ	(جمع کلمه) مقصود از (كَلِمَاتِك) در اینجا مظاهر ظهور الهی است
كُم	شما (ضمیر)
كَمَا	ك * مَا ((م))
كَمَنْ	ك * مَنْ ((م))
كُنْ	باش (فعل امر)
كُنْتُ	تو بودی (فعل ماضی)
كُوثرًا	آب فراوان - فراوانی

كوثر حيوان

آب حیات - اشاره بآیات الهی

کینونة

(کینونت) موجودیت - مظهر وجود

لام

لِ

تا اینکه - تا که (برسر فعل درمیآید)

لِ

برای (برسر اسم درمیآید)

لَ

هرآینه

لا

نه - نیست

لِاجْلِ

لِ * اَجَلٍ ((م))

لِاحِبَّتِي

لِ * اَحِبَّة * ي ((م))

لِاشْهَدَكَ

لِ * اَشْهَدَنَّ * ك ((م))

لِاَلُوْمِيَّتِكَ

لِ * اَلُوْمِيَّت * ك ((م))

لَبِي

بلی - جواب کسی که کسی را آواز دهد

لِتَاخَذَ

لِ * تَاخَذَ ((م))

لِتَحْرِقَ

لِ * تَحْرِقَ ((م))

لِتَكُونَ

لِ * تَكُونَ ((م))

لَدُنَّ

جانب - طرف - نزد

لَدُنَّا

لَدُنَّ * نَا

لَسَى

بهمان معنی لدن است

لِسَانِ

زبان

ل * عِبَادَةٌ (عِبَادَت) * ك ((م))	لِعِبَادَتِكَ
ل * قَارَأَ * هَا ((م))	لِقَارِئِهَا
ل * اَل * قَنَوَةٌ (قَنَوْتُ) ((م))	لِلقَنَوَةِ
ل * رِبُوبِيَّةٌ (رِبُوبِيَّت) * ك ((م))	لِرِبُوبِيَّتِكَ
ل * كَ ((م))	لَكَ
ل * ك * اَل * حَمْدُ ((م))	لَكَ الْحَمْدُ
ل * اَللَّهُ ((م))	لِللَّهِ
ل * اَل * مُصَلَّى ((م))	لِلْمُصَلَّى
هرگز (فعل مضارع را ماضی منفی میسازد)	نَمَ
اصطلاحاً بمعنی همیشه	نَمَ تَزَلُّ
ل * مَن ((م))	لِمَنْ
هرگز (برای منفی فعل درآینده)	لَنْ
اگر	لَوْ
ل * هُ : براو واجب است ((م))	لَهُ
ل * هُم ((م))	لَهُمْ
ل * لِي ((م))	لِي
نیست	لَيْسَ
ل * يَعْرِفُوا ((م))	لِيَعْرِفُوا

آدجه	ما
ه - نيست	ما
صد	مِائَة
آخر - بازگشت	مَآب
دارنده - صاحب	مَالِك
شروع وابتداء	مَبْدَأُ
آشكار - واضح	مُبِين
(در حال تمسك) چنگ زده - وابسته	مُتَمَسِكًا
رو آورده (اسم فاعل)	مُتَوَجِّهٌ
مانند	مِثْل
پسنديده - دوست (اسم مفعول)	مَحْبُوب
دوستداران (جمع محب)	مُحِبِّين
جايگاه	مَحَلّ
پسنديده - دوست (اسم مفعول)	مَحْمُود
دارنده اختيار	مُخْتَار
پنهان در خزينه (اسم مفعول)	مَخْزُون
دارندگان ايمان خالص (جمع مخلص)	مُخْلِصِينَ
مدينه - شهر	مَدِين
شهر - مدينه الله مقصود بغداد است	مَدِينَة

مذکور	ذکرشده - اشاره شده (اسم مفعول)
مَرَّة	بار - یکبار
مَرَات	بارها (جمع مَرَّة)
مُرسَلین	فرستاده شدگان - پیغمبران
	(جمع مُرسَل - اسم مفعول)
مُستَیِّبٍ	نورانی - روشن
مُستَعیناً	در حالیکه کمک می طلبد (اسم فاعل)
مُستقیم	با استقامت - مطمئن (صفت مشبّهه)
مَسطور	نوشته شده - وعده داده شده
	(اسم مفعول)
مِسکین	محتاج - درمانده
مُشاهدة	دیدن
مُشرق (مُشرقة)	تابنده (اسم فاعل - مذکر و مؤنث)
مُشرق	محل اشراق و ظهور (اسم مکان)
مَشیت	خواست و اراده
مُصلی	نماز گزار (اسم فاعل)
مَصیر	بازگشت - سرنوشت - خاتمه کار
مُطاع	اطاعت شده (اسم مفعول)
مَطالع	جایگاههای طلوع (جمع مطلع)
مَظاہر	محل های ظاهر شدن (جمع مظهر)

اصطلاح بهائی برای پیغمبران

اعتراف و اقرار کننده (اسم فاعل)

(در حال اعتصام) پناه برده

(در حال سپردن و تفویض) سپارنده

جایگاه

اقبال کرده - رو آورده (اسم فاعل)

با اقتدار

پاکیزه و طاهر (مذکر)

پاکیزه و طاهر (مؤنث)

نزدیک آوردگان (جمع مقرب)

(اسم مفعول)

مقصد - آرزو (اسم مفعول)

جایگاه - جای نشستن

گوینده (اسم فاعل)

پوشیده در پرده (اسم مفعول)

جمعیت - گروه

جمعیت عالم بالا - عالم ارواح

پادشاه

مالکیت

سلطنت و اختیار

مُعْتَرِف

مُعْتَصِمًا

مُعَوَّضًا

مَقَام

مُقْبِل

مُقْتَدِر

مُقَدِّس

مُقَدَّسَه

مُقَرَّبِينَ

مَقْصُود

مَقْعَد

مُكَلِّم

مَكْنُون

مَلَأَ

مَلَأَ اَعْلَى

مَلِك

مَلِك

مَلِك

ملکوت (ملکوت) مقام پادشاهی -	ملکوة
عالم فرشتگان و ارواح	
زیبا و با ملاحظت	ملیح
کسانی که شك می کنند (جمع ممترا)	مُتَرِّين
آنچه که ممکن است باشد یا نباشد	مُمَكِّنَات
همه عالم هستی بغير از ذات خدا	
کسی که	مَنْ
از	مِنْ
شاهراه ها (جمع مَنهَج)	مَنَاهِج
آخرین - بالاترین	مُنْتَهَى
نازل کننده (اسم فاعل)	مُنْزِل
پاکیزه و بدون آلودگی	مُنْزَه
محل نظر نمودن - جای توجه	مَنْظَر
مَنْعَت * ن * ی ((م))	مَنْعَتِي
مانع شد - بی نصیب کرد	مَنْعَت
منعت * هم	مَنْعَتُهُمْ
بریده - دل برداشته	مُنْقَطِع
(جمع منقطع)	مُنْقَطِعِينَ
منت گذاشتیم - لطف کردیم (فعل ماضی)	مَنَّا
نورانی - نور بخشنده (اسم فاعل)	مُنِير

یکتا پرستان (جمع موحد)	مُوَحِّدِينَ
جای پا - اثر پا	مَوَاطِي
صاحب - دوست	مَوَالِي
بجانبش آمده - مسرور و خوشحال	مُهْتَز
حافظ و عالم بر همه چیز	مُهَيِّم

نون

برای اتصال فعل بضمیر (بدون معنی)	ن
ما (ضمیر)	نا
آتش	نار
مردم	ناس
خبر - واقعه	نَبَأ
آواز	نِدَاء
می طلبیم - سوال می کنیم (فعل مضارع)	نَسَأَلُ
نَسَأَلُ * ك ((م))	نَسَأَلُكَ
وزش ملایم باد (جمع نسمة)	نَسَمَات
نصیحت - اندرز	نَصْح
نطق کرد - گفت (فعل ماضی)	نَطَقَ
نطق کرد - گفت (فعل ماضی)	نَطَقَتْ
نگاه کردن - توجه کردن	نَظَرَ

نَعْمَات	آوازا (جمع نغمه)
نَفَحَات	بوهای خوش (جمع نَفحه)
نَفْس	جان
نَفْسِي	نفس * ی ((م))
نَوْرٌ	نورانی کن - روشن کن (فعل امر)
نُورَه	نُور * ه ((م))
نور	روشنائی
نون	(بعد از کاف) اشاره به (كُنْ)
	یعنی باش

واو

و	حرف عطف و اتصال بین دو کلمه
وَ	برای قسم خوردن (مثل وَ اللّهِ)
واحد	یکتا
وَ اسْمِكَ	و * اسم * ك: قسم باسم تو ((م))
وَ الشِّمَالِ	و * ال * شمال: و شمال ((م))
وَبَاءَ	هر مرض همه گیر و عمومی
وَ بَلْبَيْكَ لَبَيْكَ	و * ب * لَبِي * ك * لَبِي * ك
وَ جَمَالِكَ	و (قسم به) * جمال * ك ((م))
وُجُود	هستی (ضدّ عدم)

سورت - روی	وَجْه
رو آوردم (فعل ماضی)	وَجَّهْتُ
وجه * ك ((م))	وَجْهَكَ
یکتائی	وَحْدَانِيَّة
کلام الهی که بر قلب پیغمبران	وَحْي
وارد می شود	
بعد - قبل - غیر	وَرَاء
کیوتر	وَرَقًا
کیوتر	وَرَقَةً
صفحه - قطعه کاغذ	وَرَقَةً
وارد شدن - رسیدن	وُرُود
مردم - خلق	وَرَى
متوسط - میانه	وُسْطَى
وصال * ك: رسیدن * بتو ((م))	وَصَالَكَ
ستایش کردن - ذکر کردن	وَصَفَّ
خانه و مسکن	وَطْنَ
وطن * * * ال * اعلی	وَطْنُهُ الْاَعْلَى
و * عزت * ك	وَعَزَّتِكَ
وفا کردی - وعده بجا آوردی	وَقَّيْتَ
(فعل ماضی)	

و * ل * ی ((م))

بسیار بخشنده

گمان باطل - خیال بی اساس

هـ

او (ضمیر که بجای اسم قرار می گیرد)

او (ضمیر مؤنث)

بیآورد

دوری

هدی * ن * ی : راهنمایی کرد * مرا

(فعل ماضی) ((م))

این (مذکر)

این (مؤنث)

ایشان - ایشانرا

او (ضمیر فاعلی)

یـ

من - مرا (ضمیر)

ای (حرف ندا)

یبعث * ه : مبعوث می سازد او را

وکی

وهاب

وهم

هـ

ها

هاتوا

هجری

هدائی

هذا

هذه

هم

هو

یـ

یا

یبعثه

برمی انگیزاند او را

(فعل مضارع) (م)

باقی می ماند (فعل مضارع)

لِيبْتِي که باقی بماند

می گیرد - بر می گزیند (فعل مضارع)

فَلْيَتَّخِذْ: پس برگزیند

رو می کند

أَنْ يَتَّوَجَّهَ: رو بکند (مضارع)

يَجْعَلُ * نَا: می سازد * مارا (م)

از حالی بحالی می شود (فعل مضارع)

دست

وارد می شود - داخل می شود

(فعل مضارع)

لَمْ يَدْخُلْ: داخل نشد

(تبدیل بمعنی ماضی)

يَدُلُّ * ن * ي (فعل مضارع)

راهنمایی می کند * مرا (م)

لِيَدُلَّنِي: که راهنمایی کند مرا

يدي * ه * دو دست * او (م)

يَذْكُرُ * ك: ذکر و تمسیح می کند *

يَبْتِي

يَتَّخِذُ

يَتَّوَجَّهُ

يَجْعَلُنَا

يُحَوِّلُ

يَدُ

يَدْخُلُ

يَدُلُّنِي

يَدِيْهِ

يَذْكُرُكَ

تورا ((م))

لِيَذْكُرَكَ: که ذکر کند * تورا

(فعل مضارع)

يَذْكُرُ * کم ((م))

يَذْكُرُكُمْ

متذکر میدارد - یاد آوری می کند

(فعل مضارع)

می گذارد - آب میشود (فعل مضارع)

يَكُوبُ

يَرْزُقُ * نا: روزی می دهد *

يَرْزُقُنَا

مارا ((م))

بلند می کند

يَرْفَعُ

أَنْ يَرْفَعَ: بلند کند (مضارع)

رفع می کند - ازبین می برد

يَرْفَعُ

(فعل مضارع)

خم می شود

يَرْكَعُ

أَنْ يَرْكَعَ: که خم شود (مضارع)

اراده می کند - می خواهد

يُرِيدُ

(فعل مضارع)

خجالت می کشد - حیا می کند

يَسْتَحْيِي

(فعل مضارع)

راحت می جوید (فعل مضارع)

يَسْتَرِيحُ

أَنْ يَسْتَرْيِحَ: که راحت جوید

می توانند (فعل مضارع)

پیشانی بر زمین می گذارد

(فعل مضارع)

أَنْ يَسْجُدَ: پیشانی بر زمین بگذارد

می شنوند

لِيَسْمَعُوا: تا بشنوند (فعل مضارع)

شهادت و گواهی می دهد (فعل مضارع)

نماز می گزارد

أَنْ يُصَلِّيَ: که نماز بگزارد

ظاهر می شود (فعل مضارع)

اعراض می کند - رومی گرداند

(فعل مضارع)

فَلْيَعْرِضْ: پس اعراض کند

می شناسند

لِيَعْرِفُوا: تا بشناسند (مضارع)

می شوید

أَنْ يُعْمَلَ: که بشوید (مضارع)

بجوش می آید (فعل مضارع)

گشایش و آسایش می دهد (فعل مضارع)

يَسْتَطِيعُوا

يَسْجُدُ

يَسْمَعُوا

يَشْهَدُ

يُصَلِّي

يُظْهِرُ

يُعْرِضُ

يَعْرِفُوا

يُعْمَلُ

يُعْلَى

يُعْرَجُ

فرق داده می شود - جدا می شود (فعل مضارع)
 فصل می شود - جدا می شود (فعل مضارع)
 می توانند - قادرند (فعل مضارع)
 می خواند (فعل مضارع)
 یُقَرَّبُ * نا: نزدیک می سازد * مارا
 ((م))
 می کوید (در را می کوید) (فعل مضارع)
 می نشیند (فعل مضارع)
 می گوید
 اَنْ یَقُولَ: بگوید (فعل مضارع)
 می ایستد
 اَنْ یَقُومَ: بایستد (فعل مضارع)
 تکبیر می گوید (فعل مضارع)
 اَنْ یُکَبِّرَ: تکبیر بگوید
 می گشاید - بر می دارد (فعل مضارع)
 می باشد (فعل مضارع)
 لایق است - قابل است (فعل مضارع)
 یَمَسُّ * ك: تماس پیدا می کند - می رسد
 اِنْ یَمَسَّكَ: اگر برسد * بتو ((م))
 (مضارع)

یُفَرِّقُ
 یُفَصِّلُ
 یُقَدِّرُوا
 یُقْرَأُ
 یُقَرَّبِنَا
 یُقَرِّعُ
 یُقْعَدُ
 یَقُولُ
 یَقُومُ
 یُکَبِّرُ
 یُکَشِّفُ
 یُکُونُ
 یُلِیْقُ
 یَمَسُّكَ

يَمشُونَ

راه می روند - قدم می زنند (فعل مضارع)

يَمْنَعُكَ

يَمْنَعُ * ك: مانع می شود * تورا

((م)) (فعل مضارع)

يَمِين

طرف راست

يَنَامُ

می خوابد

أَنْ يَنَامَ: که بخوابد (فعل مضارع)

يَنْبَغِي

سزاوار و شایسته است (فعل مضارع)

يَنْتَظِرُ

انتظار می کشد (فعل مضارع)

يَنْحَنِي

خم می شود

أَنْ يَنْحَنِي: که خم شود (فعل مضارع)

يَنْظُرُ

نگاه می کند - نظر می کند

(فعل مضارع)

أَنْ يَنْظُرَ: نظر کند

يُوسِسُونَ

وسوسه می کنند - شك و تردید می آورد

(فعل مضارع)

يَوْم

روز
